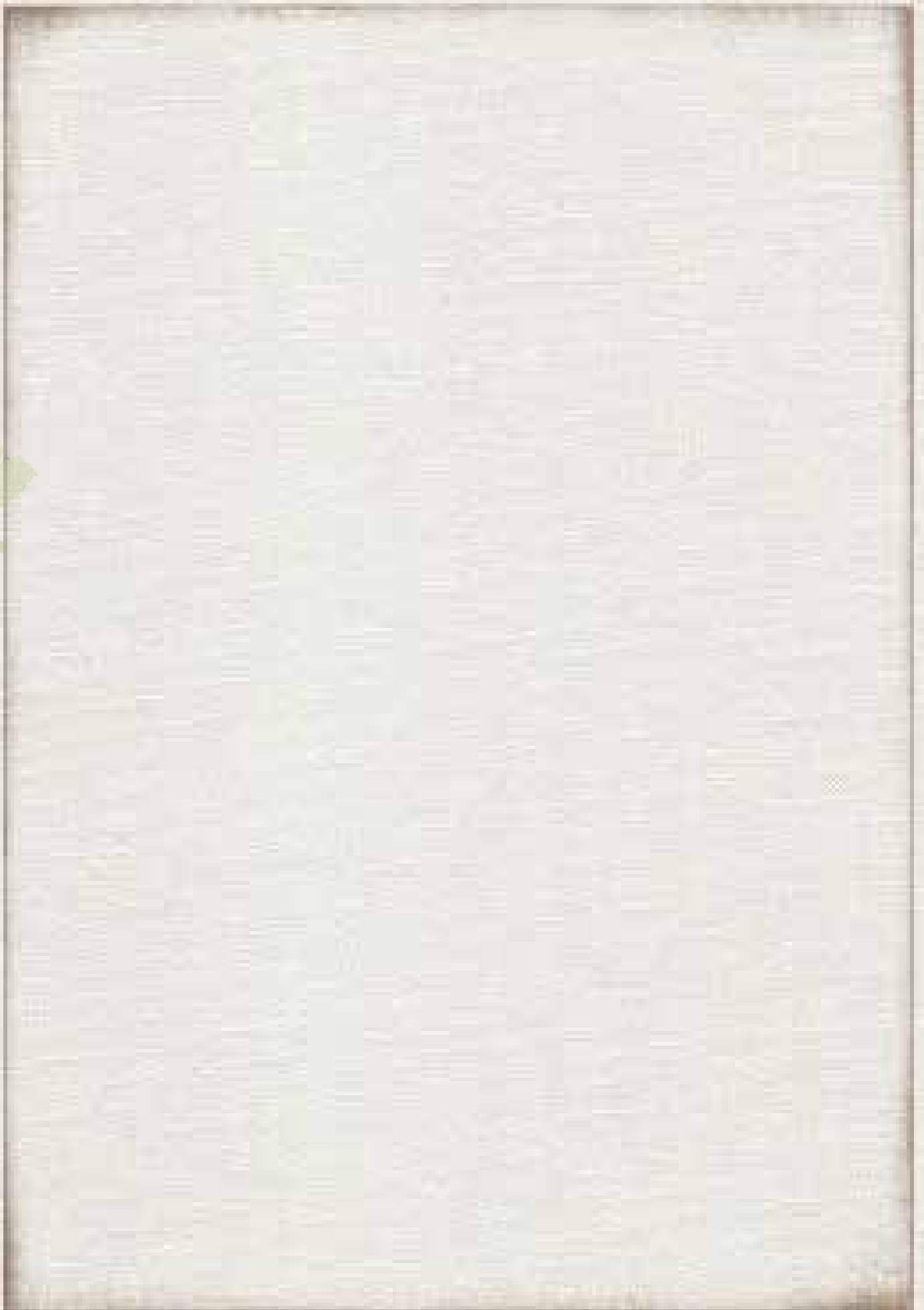

אהוב לבנו

גיל רוק

2015 - 1969

מוקדש באהבה

לכלתי קרן ולנכדיי תותי, איתי ולירי
לבני אורי, כלתי ולריה ונכדתי מאיה
לבני יונתן, כלתי שירי ונכדיי עמית, דניאל ונועם
לבני המשפחה הקרובים והרחוקים
לחברים ולמכרים
לכל אלה שליוו אותי בשעות הקשות,
תמכו, חיבקו והרעיפו חיבה ואמפטיה בכל אשר אלך.

תוכן :

5	מספידים וכואבים-
	אמא מיכל, אבא מולי, האחים אורי, יונתן וגיא, הבן איתי.
11	ימים יפים של נעורים
16	קרן - האישה שלצידו
18	הנאהבים והנעימים
19	משפחה יפה שכזאת
20	אהבנו כל כך
22	החבר האהוב
28	אהב לראות עולם
41	קרובי המשפחה נזכרים
48	גיל המשפטן והאדם
54	מכתבי תנחומים
58	גבריאיל גרסייה מרקס – מכתב פרידה

מספידים וכואבים

אין לי נחמה

גיל בני משוש נפשי,

קיוויתי, הו כמה קיוויתי, שאספיק עוד לדבר אתך על המון דברים, לשמוע אותך ולהקשיב לך, אבל לא הצלחתי. רציתי לדבר אתך על הדברים החשובים והיפים בחיים, על אירועים של עבר ושל עכשיו, על תוכניות לעתיד, על המשפחה ועל הילדים, על אנשים שפגשתי, על סרטים שראיתי, על מקומות מעניינים, על העבודה והחברים על כל שאר ענייני דיומא מהם חשובים יותר ומהם פחות. תמיד היה מעניין לשמוע את דעתך, תמיד ידעת לומר משהו מעניין ולהוסיף זווית חדשה ומקורית, תמיד היה נעים לשהות במחיצתך, בן אהוב שלי.

קיוויתי, אבל הזמן שלך הלך ואזל והגורל רצה אחרת. הנה עכשיו אתה מוטל כאן לפני, הלב מתקשה להאמין והכאב ללא נשוא. שישה חודשים של תקווה, שישה חודשים של ייסורי גוף ונפש הסתיימו בהשלמה כואבת עם גזירת גורל אכזרית שהכתה בך ללא רחם.

ואני, אין לי נחמה.

ילד יקר שלי, חייך הקצרים מדי הסבו לי אושר גדול ורב, ולא רק לי. כל מי שהכיר אותך הבחין עד מהרה בקסמך הבלתי נדלה, בחן, בחוכמה, בכישרונות, בנדיבות לבך ובנועם הליכותך, בהיותך איש רעים להתרועע וחבר נפלא.

כשבאת לעולם לא היה גבול לשמחתי ולאושרי, וככל שנמשכו חייך הבאת לי רק נחת. מתינוק חייכן ומלא אנרגיה גדלת להיות נער רב קסם ומוקף חברים, תלמיד מצוין, קצין לתפארת, עורך דין מוכשר, בעל ואב ששאף לתת לילדיו את הטוב ביותר.

אהבת ספורט בכלל ואת הים בפרט, ובהיותך ילד היה זה הסקייטבורד בו הפלאת ביצועים. אחר כך נשבית בקסמי גלישת גלים והפכת לסמן הימני של אחיך אורי ויונתן בתחום. הנושא היה כה מדובר בביתנו, עד שגם אותי הפכת להיות כרוכה אחר הריגושים, לא בפועל אבל בתיאוריה, כאשר תיארת לי את היופי של גלי הצינור המרהיבים, וכאשר הבאת הביתה וצפינו יחד בסרט הקאלט Big Wednesday. אני עוד זוכרת ההתרגשות לקראת 'גלים טובים' את ההשכמה המוקדמת, העמסת הגלשן על האופניים והחזרה הביתה עם חיוך גדול או אכזבה עמוקה. כה עצוב היום לחשוב על החלום ההוא שלא הספקת לממש עם אחיך – מסע הגלישה לסרילנקה שתוכנן זמן קצר לפני שהיכתה בך המחלה הקשה.

עתה, גיל שלי, תמו יסוריך, אך כולנו מוכי יגון ושבורי לב.

ואני, אנא אני באה? אין לי נחמה. נוח בשלום על משכבך.

אמא מיכל

8 בפברואר 2015

געזאס שלא יאס

גיל בני היקר,

אני ניצב כאן מול ארונוך להספידך, כאשר בדרך הטבע היית אתה אמור לעמוד כאן ולהספיד אותי. יש בתמונה זו כדי להמחיש עד כמה התאכזר לך הגורל.

ביום הולדתי ה-60 אמרתי, שילדי הם יצירת המופת של חיי, ואמירה זו מהווה תמצית יחסי אליך.

ביום הולדתי האחרון נתת לי מתנה, מהיפות שקיבלתי בחיי - מסך ובו תמונות מתחלפות שלך ושל משפחתך וכן של אחיך ושלנו.

בבואי בבוקר למשרד אני מפעיל את המכשיר המלבב הזה ותמונות האושר המשפחתיות מלוות ומלטפות אותי במשך כל היום ומשאירות אותי מחויך ומבושם גם בזמנים קשים. אתה משתקף בהן מלא חיים, רך ואוהב, משפחתי כל כך, מניף את ילדתך אל על במים ומחבק כדרכך את כולם בחיוך הקסם שלך.

לפני שישה חודשים, כשהתגלתה המחלה הארורה בגופך, קדרו השמיים והחלו להאפיר עד שהשחירו. התמונות המשיכו לרצד לנגד עיני שהפכו משוחקות לדומעות כאשר דמותך האמיתית, המיוסרת, הכואבת, היראה מן המוות, המרזה ונמוגה מול עינינו בהילוך יומיומי מתמיד ואטי, מתערבבת בתמונות האושר ההופכות עתה לזיכרון מן העבר.

גיל שלי היפה, הרגיש והרחום, האכפתי והמשפחתי, הכריזמטי ומה עוד אומר ולא ידעו אלה שהכירוך ואהבוך.

היית עורך דין מבריק ולוחם וככזה סייעת לי רבות בטיפולך ובדאגתך לנושאים רבים ולקשיים שהתגלו בפעילות משרדי, כשאתה כל הזמן בודק אותי אם אני מתנהל כהלכה.

כמה אהבה הורעפה עליך בחודשי מחלתך במסע המדהים, יוצא הדופן וחובק העולם, שניהלו משפחתך וחבריך המופלאים בניסיון להצילך, להאריך את חייך ולהקל על סבלך.

קרן המופלאה והגדולה מהחיים, אשה יפה ואצילית, שטיפלה בך כמו גוזל, כדברייך, ושמרה בכל הזמן הזה על שגרת חיי ילדיך המקסימים.

אילנה, שאהבה אותך אהבה גדולה נאבקה עבורך והתגייסה כולה, לילות כימים, לרכז את הפעילות הרפואית והטיפול בקשר עם העולם, כתבה מכתבים לכל מי שיכול היה לעזור, לרופאים שמעולם לא פגשה ולעולם כנראה לא תפגוש, בתחינה ממושכת, בתקווה שיוכלו להצילך ובסבלנות אין קץ טיפלה בך באהבה וברוך.

אחייך שתרמו כל אחד את חלקו למאמץ וגיא הצעיר ממך ב - 20 שנה, שיצר אתך קשר אינטימי וקרוב בתקופה האחרונה במסירותו להקלת סבלך ואתה עמוק בתוך התרופות, ניסית להיאחז בו, שאלת כל הזמן היכן הוא, "היכן גיא?" ומתי יבוא לבקר אותך.

חבורת החברים שהקיפו אותך הינה תופעה חד-פעמית באהבתה ומסירותה וביכולתה לרתום את כל העולם ואשתו למאמץ שנעשה להצלתך.

כל האנרגיות הקולוסליות הללו התנפצו אל סלע המציאות המרה בשקיעה האיטית שליוותה אותך עד שחדלת לנשום.

גיל, יקירי שלי, בשיחותינו חששת פן תשכח במשך הזמן ובקשת, בין השאר, שנזכירך בארוחות יום הששי.

לו יכולתי להתבדח איתך הייתי אומר, שברוח חשש זה בחרת להיפרד מאיתנו ביום הולדתה של אילנה.

גיל אהובי, אתה חקוק בלבי ובלבנו לנצח, אתה הולך מאיתנו אפוף באהבה אין קץ, בגעגוע שלא ייתם ובעצב עמוק שלא ידעתי כמוהו.

שלך,

אבא מולי

8 בפברואר 2015

גזעזעים על אנה

בני אהוב נפשי, ילד יקר שלי,

חודש חלף מאז הלכת מאיתנו ללא שוב והגעגועים רק הולכים וגוברים, הולכים ומתעצמים והכאב אינו מרפה.

אני מסתכלת ללא הרף בדיוקנך היפה המביט בי מן הקיר, רואה את החיוך המקסים והחן השפוף על פניך ומתקשה להאמין שאינך עוד כאן איתי, עם כולנו.

תמונות קצרות חולפות לנגד עיני: יום לידתך, העמידה הראשונה, הצעד הראשון, המילים הראשונות וכל האור והשמחה שהבאת הביתה. ביקרנו כמעט מדי יום ביומו אצל צפירה הולצמן ז"ל ורון ייבדל לחיים ארוכים. שיחקתם יחד בלול ושם נולדה הידידות שנמשכה עד יום מותך. רון התפלל למענך, אך תפילותיו לא נענו.

הנה אתה כבן שנתיים, ילד שמנמן, זהוב תלתלים ונמרץ, שמתרוצץ ללא הפסקה בדשא הגדול ליד הבית ברחוב טאגור. 'פרפטום מובילה' כינה אותך אביך מולי. שם במדשאה פגשתי לראשונה את ידידתי אהובה יערי ואת בנה יונתן, שהפך ברבות השנים לחברך הטוב, שלא עזבך לרגע בשעות הקשות.

סקרן בלתי נלאה היית. לביתנו הגיעה כל שבוע אמי רחל, סבתך האהובה, שהפליגה בסיפורים על ארצות רחוקות. תמיד ביקשת עוד ועוד סיפורים, שהלהיבו את דמיונך והציתו בך את הרצון לראות מקומות חדשים בעולם.

שנות ילדותך חלפו ביעף, והבית תמיד מלא חברים. בבתי-הספר ברמת אביב הצטלבו דרכיך עם אלדי, גיגי, שחר ואחרים, שנפשמם נקשרה בנפשך, שליוו אותך בטוב וברע עד סוף ימיך הקצרים.

ברמת השרון הפכת לנער יפה תואר ואהוב ספורט. בתחילת הדרך היה זה הסקייטבורד שהדיר שינה מעיני בגלל החשש מפציעות. אכן, לא פעם הגענו לחדר מיון לתפר פה ותפר שם. אחר כך גילית את גלישת הגלים, רכשת בהתלהבות את הגלשן הראשון ויצרת חברויות חדשות עם גולשים נלהבים כמוך, שלא פיספסו שום הזדמנות לצאת לים, לעיתים בשעות בוקר מוקדמות, לפני הלימודים, כדי לתפוס גלים טובים.

ימים חולפים ואתה מתגייס לצה"ל, מסיים קורס קציני ארגון רפואה, ואחרי סיום השירות, מתלבט בין לימודי רפואה למשפטים. בחרת להיות עורך דין, שכרת דירה עם עידו ברחוב אלחריזי בירושלים, עבדת תוך כדי כך בבר גראפה, וסיפרת לי אנקדוטות על הטיפוסים שפגשת. אתה טורף את החיים, מתחבר בקלות לאנשים ולנשים ופוגש את קרן הגבעולית האצילית והיפה, מקים בית ומשפחה, ומוליד את שלושת ילדיך המקסימים – תותי, איתי ולירי. אני מחכה בקוצר רוח לארוחות שיש בערב, לשמיעת הצלצול בדלת ולקול צהלות הילדים שימלא את הדירה. אתה מקים משרד פרטי ועבודתך ממלאת אותך, אך אף פעם אינך מתרברב בהצלחותיך המקצועיות הרבות, שרק חלק מהן נחשפו בפנינו עם מותך.

המחלה האיומה והאכזרית קוטעת באחת את הכל. חיפושים אחר מזרז למחלה מתגלים בזה אחר זה כתקוות שווא, ואתה אומר לי "אמא, כל הזמן רק בשורות רעות, למה זה קרה לי?" ואני שותקת. כתפוך שחו וייסורי גוף ונפש משתלטים על גופך ההולך ונחלש. באחד הימים, כעניין שמחוץ לשגרה הקשה, הלכנו יחד לראות את הסרט

"אנטארקטיקה" בסינמטק. על המסך התגלה עולם מרתק רחוק ושונה עם אנשים מיוחדים, אך בהולכנו בחזרה הביתה ראיתי בעיניך את המחשבות המנקרות על עולמות אחרים...

גיל יקירי, אתה כה חסר לי. בני המשפחה, חבריך ומכריך הרבים כותבים לי ומספרים כל כך הרבה על מעשיך הטובים, על כשרונותיך הרבים ועל הערכים הנאצלים שליוו את דרכך. אני קוראת והדמעות מציפות אותי ללא מעצורים.

אתה בליבי עד סוף כל הימים.

ואני - אין לי נחמה.

אמא מיכל

(הספד במלאת 30 למותו)

סבא שלום עם גיל

אתה כה אסר

גיל בני אהובי,

קשה להאמין שחלף אך שבוע מאז עזבת אותנו לבלי שוב. דמותך הכחושה נעה לנגד עיני כל העת, כאילו אתה עדיין אצלנו, כמו זה עתה נכנסת למיטה ועוד כשעה תקום שוב, אולי לעשן, אולי לשתות, ושוב נעזור לך לשכב בחזרה ונחכה עד שתרצה לקום.

מאות המנחמים שהגיעו ללוויה, שבאו לשבעה, טלפנו או שלחו מברקים, הביעו את צערם, אהבתם והוקרתם אותך, והיה בה, בהשפעת הרגשות שאפפה אותנו השבוע, ביטוי לעוצמת השפעתך על חיי הקרובים לך ועל המעגלים הרחבים יותר שפגשת בחייך ובעבודתך.

ביום שישי בערב, בארוחה המשפחתית, שאת הכנתה ליוו רגשות עזים של כאב וצער וחששות שמא תחושתינו יהיו הדומיננטים, נשמעה שוב צהלת הילדים שסחפה אותנו מתוך התהום, ובנוכחותם דומה היה כי החיים מנסים לחזור למסלולם, כל אחד עפ"י דרכו.

חסרוך העיב על שמחתי למפגש והגם שאיני קולט עדיין את לכתך מאיתנו, אני חושב עליך כל הזמן ועיני דומעות בחשאי.

דומה שהעצב והגעגוע יהיו מנת חלקי מעתה ועד עולם.

גיל, בני, אתה חסר.

שלך,

אבא

15.2.2015

ימים יפים של נעורים

היית אה אה אה

גיל, אה אה שלי!

אה אה מה לומר ולבי נחמץ. כל דבר שעולה במוחי נראה לי קלישאה. מה אומר? שהיית אה טוב? שהיית לך לב אה? המלים נתקעות בגרוני ומסרבות לצאת.

מה אומר?

שכולנו נצטרך להמשיך בחיינו, למרות שחלק מאיתנו לנצח איננו עוד? שהיית אה נפלא?

הכול נכון, אז למה אה לא מרוצה? למה הכול נשמע לי נדוש? אה מנסה לשכנע את עצמי שזה בסדר. מהי קלישאה אה לא אמת שחוקה? והרי למרות שהיית בנאלית - עדיין מדובר באמת!

אה אה שאי אפשר לתפוס במילים את המהות שלך, את מבט עינייך, את החום והחיוך שלך. רק בזיכרון, באזור הדמדומים של הנפש, כל אחד מאיתנו יוכל לפגוש אותך, גיל, ולהרגיש בר מזל על כך שזכה לחלוק עימך ולו חלק קטן מחייו.

רק בדמיוני תוכל ללוות אותי בדרכי. רק שם אוכל לשאול את עצמי "מה גיל היית עושה?", "מה גיל היית אומר?". רק שם אזכה לעוד כמה רגעים של אה אה אה.

היית לי אה מבטחים, מגדלור שמראה לי את הדרך הביתה. עתה אה מרגיש כספינה בלב ים, בלילה חשוך וללא כוכבים, אה אה יודע שאוכל לסמוך על האור שלך שישאר בלבי לעד.

אה אה אותך תמיד

אה אה אה

האיש הכי כריזמטי שהכרתי

אחי האהוב גיל,

אני לא איש מאמין. אני לא יודע אם יש גן עדן או גיהנום, אם גיל מביט בנו מלמעלה, צופה במעשינו, מחייך. מה שאני כן יודע, זה שגיל עכשיו נח, בשלווה. המנוחה הזאת שהוא כל כך חיפש, בעצם כל חייו, היא סוף סוף נחלתו.

ואני יודע עוד דבר אחד. אני יודע שגיל רוה זה הרבה יותר מהגוף שאיכלס אותו ב-45 השנה האחרונות. האיש הזה, האח שלי, אולי לא גידל אותי אבל לימד אותי כל כך הרבה דברים שהם חלק בלתי נפרד ממי שאני היום. הרכיבים הקטנטנים של מה שאני מכנה "הכריזמה שלי" הם בסך הכול אבק כוכבים מכל השנים שבהם התחכחתי באיש הכי כריזמטי שהכרתי בחיי, זה שפותח את הפה וכולם מקשיבים, ובולעים כל מילה שלו. את המעט שיש לי, קיבלתי ממנו. השניות, החריפות, היכולת והרצון לא לקבל דברים כמובנים מאליהם. חוש ההומור הציני והקורע שלו. את כל הדברים האלה למדתי בעיקר ממנו וכמעט לא מאף אחד אחר. ואם זכיתם להיות מעט במחיצתו של האח המדהים שלי - אתם יודעים בדיוק על מה אני מדבר.

כך שבהרבה מובנים, גיל הוא חלק ממני. כמו שהרגל שלי היא חלק מהגוף שלי, גיל הוא איבר שמרכיב את השכל שלי והנפש שלי. הוא אולי בחר לעזוב את הגוף שלו, אבל הוא מלווה וילווה אותי כל חיי. התחושה הזאת, שהחלקים הכי טובים מהנפש הטהורה שלו עדיין איתנו ושהיא תמשיך להיות חלק מהחיים שלנו עד קץ הימים, נותנת לי כוח.

אנחנו יכולים להיפרד מגיל, אבל גיל לעולם לא יכול להיפרד מאיתנו. וטוב שכך.

אוהב אותך לעולמי עד

אחיך יונתן

זיווגי אה הטוב שבכולם

גיל אחי,

אמרתי לך כבר כמה פעמים שאני אוהב אותך, שזכיתי שתהיה האח הגדול שלי. איזה כיף זה לילד קטן שיש לו אח כזה, שמגלה לו את כל הטוב שבעולם, לוקח אותנו לראות כדורגל, חומוס בשישי בצהריים.

תמיד נותן לי איזה עצה, תמיד דוחף כדי שיהיה שמח. הכל פעם ראשונה זה היה איתך. ידעת לדאוג לאחרים, תמיד הסתכלת על מה יהיה טוב לבן אדם שאיתך.

ניסיתי לכתוב לך כמה משפטים במחברת שנתת לי לפני הנסיעה ואני חושב שהתרגשת יותר ממני ואני לא מסוגל לדמיין מה זה עולם בלעדך, כי מהרגע הראשון היית שם בשבילי. אתה האח הכי חם, הכי אוהב, הכי אכפתי. כל כך הרבה קיבלתי ממך ולמדתי ממך.

אני רוצה להגיד לך שחצי השנה האחרונה הייתה קשה וסיוטית, אבל אני גם מודה עליה, בגלל הרגעים שלנו ביחד, השיחות שלנו וכל מה שעברנו ביחד. זכיתי לראות אותך כל כך אמיתי וכל כך כן, זכיתי להכיר אותך כפי שלפעמים אנשים במשך חיים שלמים לא מכירים את בן האדם שלי.

זה מה שעושה את זה כל כך קשה ואת הפרידה כל כך קשה וכמה בר מזל אני שזכיתי שתהיה בחיים שלי ושל המשפחה, ובחיייהם של כל האנשים הנמצאים פה. כמה אהבה יש מסביבך, כמה אהבה תמיד הייתה מסביבך. זכית באישה מקסימה, שבשבילי היא כמו אחות גדולה. אני אוהב את הילדים שלך יותר מכל ואני מבטיח תמיד להיות שם בשבילם. אני מבטיח לך לשמור על איתי וגם אותו לקחת למשחקי כדורגל, כמו שאתה לקחת אותי. אתן גם לו את הגלשן הראשון כמו שנתת לי.

אני באמת יודע שאתה במקום אחר עכשיו. יותר שקט, יותר שלו. יותר טוב לך עכשיו.

אני אוהב אותך, אח שלי, אוהב אותך לנצח ואפילו יותר.

אחייך גיא

האבא האוורד שלי

הלוואי שאבא שלי היה עדיין בחיים. אני מתגעגע אליו, חושב עליו וחולם עליו. והוא חסר לי מאוד. אני חושב עליו במיוחד כשאני נזכר בכל האירועים והטיולים שעשינו ביחד כל המשפחה וגם דברים שעשינו רק שנינו.

אני זוכר את הזמן שהוא היה חולה. ידעתי שהוא חלה במחלה קשה מפני שרוב הזמן הוא שכב במיטה, לא יצא לעבודה, הסתובב קצת בבית ולפעמים החברים שלו יצאו איתו לשתות קפה קרוב לבית. כשנכנסתי אליו פעם לחדר הוא קצת דיבר איתי ואמר שהוא רוצה שאהיה ילד טוב ותלמיד טוב.

אבא סיפר לי גם על מחלת הסוכרת שלו. הוא הסביר לי מה הרמה הנכונה של סוכר בדם שהיא 120-130 ואמר שהוא צריך לשמור. ידעתי גם שהוא צריך להפסיק לעשן ואמרתי לו את זה, אבל הוא לא כך הקשיב.

הזיכרונות הכי טובים שלי מאבא קשורים לטיולים שלנו. תמיד הלכנו אחריו והוא שעשע אותנו וסיפר לנו המון דברים על המקומות שבהם ביקרנו. היינו תמיד במקומות מיוחדים והוא הסביר מה מיוחד בכל מקום. למשל, פעם נסענו למוזיאון המדע והוא הסביר לנו על הדינוזאורים ועל כל שאר המוצגים. גם כשנסענו לטייל לכל מיני מקומות בארץ הוא תמיד ידע להסביר לנו על המקום.

אני זוכר גם את החוויות שקשורות לכדורגל. הרבה פעמים הלכנו בשבת לחצר ביה"ס והוא אימן אותי לבעוט גם ברגל שמאל כי הייתי טוב בעיקר בימין. הוא אימן אותי גם בנגיחות ובכדורסל, ואפילו בצלחת מעופפת.

הכי אהבתי לראות יחד איתו משחקי כדורגל. כשהיו משחקי ליגה או משחקים חשובים הגיעו אלינו מעט תמיד גם גיגי, אלדי ויונתן. היינו יושבים, אוכלים פופקורן וממתקים, צופים יחד בטלוויזיה ומחכים לגול של מכבי ת"א שאבא היה אוהד שלה. כשהיה גול כולנו שאגנו משמחה. הוא ידע שאני מאוד אוהב כדורגל ופעם לקח אותי למשחק באצטדיון.

יש לי עוד זיכרון, כשאבא לקח אותי פעם בערב למשרד שלו. היתה שם תמונה של קיפוד ואחר כך כשהיינו הולכים בלילה חיפשנו קיפודים.

בנך, איתי

קרן, האישה של צבי

מגוה מאורג, אוקטובר 2014

מכונן וקא

מזל טוב!

לפני קצת מצחיק כי אני לא זכרה
אילו אתם שהלך למענה של ההורים של
אתם הלתי לפי קצת מוחצת
אנחנו אנהיים אתכם הני העולם
ואנחנו מוחלים לכם אושר כשר הריאות וישי-!!
עם 120 שנה ויותר...

המורה,

תתי, איתי וסירי

הנאהבים והנעיות

משפחה יפה שכזאת

אהבנו כל כך

11.6.13
 ג'ליליה
 אהבה
 את אורי אין אמת
 עשיתם לי כל כך
 טובה ואת אהבה כל כך
 אהבתי

פבלו גרודקה
 עשרים שירי אהבה
 ושיר אחד מיואש

מספרות: טל ניצן

ולקחיה איתי גשיתם איתי
 אהבתי שאתם תמיד איתן

אהבתי למהמתי
 גפניס (אומ אהבה)
 את הרבה שנים
 ואני אהבתי יפה
 גפני
 נאני היום

אהבתי את אורי אהבה
 אהבתי את שנתנו
 (בנו פניס אהבה)

אהבה אהבה יפה
 אהבה יפה יאה
 יפה אהבה אהבה
 יפה אהבה

באמצעות יום זה

ובכללם היא האשה הנכונה ביותר

אחרת זה לא
ואם יצאה שאלהים לא פתח את
אבל אני באהוב פתחתי הלאה לא
בכחם יסודיים
אז עשיתי כעשיתי אחרת לא
אני לא אהבתי כעשיתי
באמצעות האמונה

אשר לא ידעתי
ועתה אהבתי את כל אלה

אשר לא ידעתי
ועתה אהבתי את כל אלה

החבר האהוב

רגיש וכואב, שנון ומצחיק

גיל,

לפני מספר שנים, באוקטובר 2008, כתבת לנו שיר, ואני מרגישה שהשיר הוא אתה – רגיש וכואב, שנון ומצחיק, שום דבר לא רגיל, חייב להיות טוויסט, משהו...קצת אחר...חריג

וזוהו השיר:

כמה קשה זה לצייר קיפוד

כמה אכזרי
שהתקרב זה מהר
ופתאום זה אהיטאר
עם הגור לב.
וכמה עצוב
שהתקרב זה לאט
ואחא זה בלאט
את הגור לב.
וכמה כואב
שלאט זה כואב
ומהר זה כואב
ואהתקרב זה כואב
ואהתקרב זה כואב
ובלאט זה כואב
ופתאום זה כואב.

וכמה קשה
זה אהצוי
זה אכנות מהיש
זה אכנות מהיש
זה לצייר קיפוד

וכמה
כדאי אנסות

שהיה
שנה טובה ומשניינת
גברכם
זו

ועכשיו אני חושבת על החור שבלב, החור שנפער, החור שיישאר ולא יתמלא לעולם...חשבת הרבה על מה ואיך לכתוב לך, ונזכרתי שלפני מספר חודשים ביקשת ממני לספר עליך אחרי שלא תהיה. אבל מי יותר ממך יכול לתאר, כי הרי תמיד כשנתקעתי בניסוחים בכתיבת ברכות

ומכתבים - איתך התייעצתי. ואתה, אתה ידעת תמיד להעביר את הדברים בצורה כל כך מדויקת. הרי כל מילה שאגיד לא תוכל לתאר את האיש הנדיר שהנך.

אני מזכרת בערב אחד בביתנו. ערב אחד מני רבים בבית ברחוב ביל"ו, שבו אתם - 'הפרלמנט' - נפגשים, מבליים, מדברים וצוחקים. הבית התמלא אור כשנפגשתם כולכם ואתה סיפרת לי בהתלהבות גדולה על איזה מקום שראית ואני צחקתי, ואמרתי לך "איזה ילד אתה" כי זה היה בכלל מקום שכבר הכרתי, ובשביל כולנו זה בטח היה סתם עוד כזה מקום, ואתה, לעומת זאת, אמרת את זה בכזו התלהבות, בטון של

גילוי והפתעה. כי כזה היית... ילד, והבנתי למה החברים שלך כך מכנים אותך... ילד. ואחר כך זו הפכה להיות כזו בדיחה, כל פעם, בכל גילוי חדש והפתעה.

והיית כזה ילד - עם זיק של שובבות בעיניים, חיוך ממיס וסקרנות, כזו סקרנות טבעית שנמצאת בעיקר אצל ילדים, תשוקה לגלות דברים חדשים, ליהנות מהם, לטעום ולנסות. הייתה לך יכולת לראות מקומות שאנשים אחרים לא ראו, לבחון הבעות, להסתכל לאנשים בעיניים, עמוק בנשמה. הייתה לך יכולת לראות את הפרטים הקטנים, לגעת כל כך מדויק, להתענג על טעמים ולגמוע בתשוקה שירים וספרים. היית מדריך הטיולים שלנו ועשית זאת בשמחה גדולה והדבקת אותנו בלהט שלך לטייל ולראות. פשוט עוררת הערצה.

גיל - אתה אחד האנשים הכי מצחיקים שפגשתי.

שיתפתי אותך בכול, היית עבורי אוזן קשבת, חבר יקר שתמיד נותן עצה שיכולתי לסמוך עליה. יכולתי לדבר איתך על כל דבר כי ידעתי שאקבל ממך כנות, כל כך הרבה כנות באיש אחד.

כמה ימים לפני שהכול נגמר זכיתי לשיחה קצרה איתך, ושאלתי אותך מה לדעתך הכי חשוב בחיים. אתה ענית לי שזו שאלה קשה, אבל אז המשכת לחשוב ואמרת: "מעשים טובים", וברגע אחד הכול היה מובן. מובן מהיכן באה האהבה הזו אליך, והאנשים היקרים שזכית לראות סביבך, כי כולך היית כזה- איש של מעשים טובים- וזה גם מה שביקשת להשאיר.

גיל, אני שמחה שזכית לחיות חיים מלאים - עם אישה מדהימה ואוהבת, ילדים נהדרים וחברים אמיתיים, זכית להרבה צחוק ושמחה.

אני רוצה להודות לך שהענקת לי את הזכות להיות חלק מחייך.

אתה תחסר לי המון

אוהבת תמיד

דורין שמיר בר-נון

גיל ואלדי

Fairwellmyfriend

גיל אהובי,

36 שעות עברו מאז שנפטרת וקשה להאמין שזה נגמר ואתה לא פה.

בימים רביעי וחמישי היו דרמות (כמו שאתה אוהב) ובדימיוני הרגשתי שאתה מסתכל ומחייך.

אנחנו מנסים לחייך ולהישאר חזקים, אבל אצלי ועוד הרבה אנשים כמו שאתה רואה ומרגיש זה עובד רק בחלק קטן מהזמן.

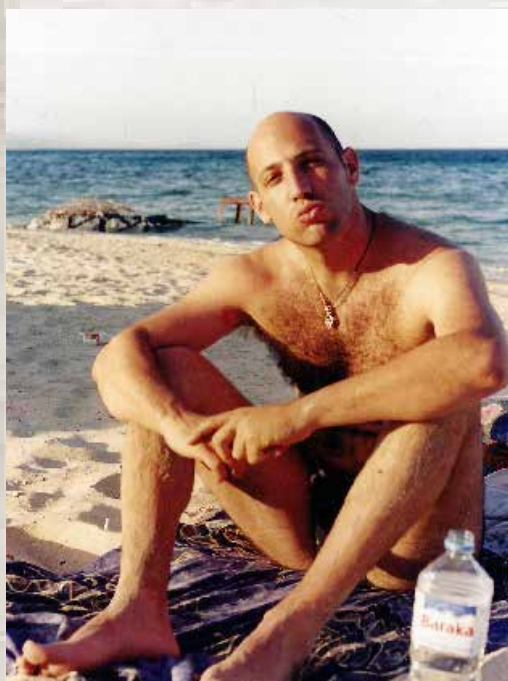
עם לכתך, כבה אור בחיים של כולנו. אני אולי נשמע דרמטי, אבל אני מנסה להעלות את רמת הכתיבה שלי כדי שתגיע (קרוב) ולו במעט לרמת הכתיבה שלך.

החור שנפער, החושך שירד עלינו והתחושה המוזרה הזאת שמעתה והלאה אתה לא תהיה פיזית איתנו, עדיין לא נתפסת.

35 שנה (עד כמה שאני זוכר) אנחנו ביחד - לומדים, משחקים, גולשים, רוכבים על סקייטבורד, מדברים (או רבים), משתטים, נהנים ומתבגרים. כחיילים (מדי פעם), כסטודנטים (אתה ביי"ם, אני בת"א), כבוגרים, הורים, ותמיד תמיד, חברים טובים שנמצאים שם אחד בשביל השני.

אני יכול להמשיך עוד ועוד כי כמות הזיכרונות המשותפים שלנו פשוט לא נגמרת.

ועכשיו מה?

המחשבות, התחושות, הזיכרונות - בלעדיך ובלי האור שלך.

תמיד אהבת אנשים (לא את כולם), אהבת את הסיפורים שמסתתרים מאחוריהם, אהבת את המשפחה שלך, אהבת את החברים שלך ואהבת לביים הצגות מעולות בבית משפט ולנצח !!!

בחצי השנה האחרונה, הלכת והסתגרת ולא רצית לראות הרבה אנשים. אני מניח שלא היה לך כוח לנחם אנשים אחרים (שזה מה שקורה בד"כ) ולענות לשאלות (אנשים רוצים לדעת ולהבין)

ולהשתפכיות.

לשמחתי, אני הייתי ביו האנשים שהסכמת שיתובבו סביבך. היתה לי האפשרות ליהנות ממך, לראות אותך ולכאוב יחד איתך כשאתה עובר את הדרך והמסע הארוכים האלו. ניסיתי להיות שם בשבילך (לא תמיד הצלחתי), לשמוע, להבין, לחייך ולחזק אותך.

אחד המשפטים והנרטיבים שלך בתקופה הזאת היה "אתם לא יכולים להבין אותי" - כמה שאתה צודק!

לפני שלושה שבועות היו לנו כמה דקות לבד, ואמרתי לך שאני חושב עליך המון במשך היום וחולם עלייך בלילות. חייכת חיוך רפה, אבל כשסיפרתי לך על אותם רגעים, תמונות וזיכרונות משותפים, היה נראה שזה באמת מעניין אותך. שיתפתי אותך כמה אני אוהב אותך וכמה אני בר מזל שאתה בוחר לבלות גם איתי, בזמן המועט שנשאר לך. הסתכלת לי בעיניים ואמרת "גם אני" וחייכת בהבנה (לפחות כך היה נראה לי).

ביום שישי, לפני שבועיים, הלכנו (אני, אתה ואלדד) לשתות קפה בגופרה. זה היה אחרי שלא יצאת כמה ימים מהבית. היית מותש, ישבת, שתית, פטפטת איתנו וכשסיימת קראת לקרן שתבוא לאסוף אותך. נילי פגשה אותנו ברחוב, חיבקת אותה חזק והסתכלת עלינו. הרמת את הראש (שנהיה יותר ויותר שמוט בתקופה האחרונה) ואמרת עם ניצוץ בעיניים "אתם יכולים להצטרף אלינו לרכב". נשמעת אחרת ונראית אחרת !!!

אז זהו, עכשיו אתה פיזית לא פה: לחבק, להאיר, להעיר, לדבר, לפשר, לעזור, להתבונן בחיים, לעלות על הסוס השחור, לארגן טיולים, לכתוב, לטעון בבית משפט, להתלהב ולרצות לאכול עכשיו ("אני רעב - חייב לאכול"). חומוס, הפרסי, ממולאים, בקלווה, קרמבויים של פלדמן, עוגיות פולניות עם ריבה ולהכין גלידה. הרשימה ארוכה.

ההתמודדות שלנו מתחילה עכשיו, בעצם כבר התחילה. חצי השנה האחרונה היתה הכנה לזה.

בעודי כותב את הדברים האלו, אני נזכר בעוד רגע מצחיק ומחייך - כשחשבת שכריש רודף אחריך במלדיבים (כמובן שלא היה שם כריש).

מה יקרה מעתה והלאה תלוי רק בנו.

אתה יכול לסמוך על כולנו, שתמשיך להיות איתנו לעד!

שתמיד נקיף את קרן והילדים (כל עוד הם ירצו)

ושאתה לנצח בליבנו, מוחנו, מחשבותינו ובזיכרונות שלנו -תמיד !

אוהב ומתגעגע

יהונתן יערי

הצגת המרכזית עצמה אותנו

יאל צריק אפס מאכיס בשמים

הם מהאכיס בינונו, על פני האדמה,

נלעיס בקצה העצב, מסגוריס את הכנפיים,

נלעיס על גביהם גרמאיוס של נמה".

(מתוך השיר 'אנשים טובים', מילים: נועם חורב, לחן: רמי קליינשטיין)

נשארנו שלושה. אלדי, יונתן ואני. הצלע המרכזית עצבה אותנו.

אני מכיר את גיל כל כך הרבה שנים שהפסקתי לספור.

גיל היה החבר האינטלקטואל שלי, החבר האינטליגנטי שלי. יכולתי לסמוך עליו שייתן לי כתף ברגעים הקשים, והיו כאלה לא מעט.

בחיי, אני לא זוכר יום בלי גיל. עבורי הוא היה עולם ומלואו.

אז איפה מתחילים?

גיל בארזים, גיל בבריכת נווה, גיל באליאנס,

גיל הגולש, גיל חולה הכדורגל, גיל הקצין,

גיל בניו יורק, גיל באוניברסיטה העברית,

גיל העו"ד, גיל מדריך הטיולים שלנו,

גיל ביום העצמאות בקיבוץ, גיל בחופשות משפחתיות בקיץ,

גיל במילאנו עם קרואסון קרמה וליגת אלופות,

גיל בוונציה בחופשה רומנטית איתי ועם אלדי,

גיל באמסטרדם ליום הולדת 40 והמבין יבין...

גיל החכם, גיל החרוץ,

גיל שתמיד חשב שאני היחיד שמצחיק אותו וכמה שזה חסר לי,

גיל האבא המקסים,

גיל המלך של קרן, קרן המלכה של גיל,

תמיד חשב על קרן בלי שום אירוע, "כי החולצה תשב על קרן כל כך יפה."

יש עוד כל כך הרבה גיל, ומה שאני לא זוכר אני כבר לא אשכח לעולם.

גיל היה חבר שלי. הוא היה אני ואני הייתי
הוא, ועכשיו אין.

קרן אהובתנו,

חיינו שזורים בחייכם לנצח, אנחנו פה לתמיד.

גיל היה פילוסוף והרקליטוס אמר:

”אין יכול להיכנס לאותו הנהר פעמיים“.

כדי להישאר אותו דבר צריך להשתנות.

בשבילי גיל היה כזה.

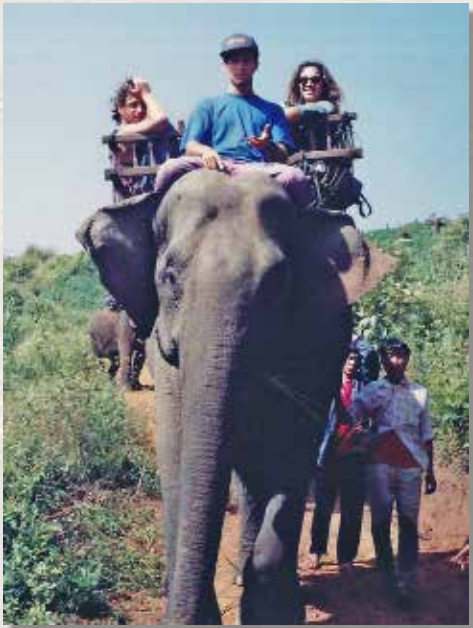
נפרדים מגופך, אך לא מהיותך.

אני אוהב אותך. יהי זכרך ברוך.

גיגי אלון

אהב ישראל עולם

יומן מסע

8:30 טלפון מגיל

גיל: מיקו, רוצה להתחיל את היום עם אספרסו בריא??

מיקי: בטח, כמו שצריך, מחכה לך ב"נונה".

11:30

גיל: מיקו, מה עם צהריים? חיפשתי המלצות על מסעדות חדשות.

קראתי המלצה מעולה על מסעדת קרבב חדשה בכרם, חייבים ללכת.

מיקי: מעולה, הולכים. אוסף אותך ב13:00.

13:15 יושבים במסעדה בכרם.

גיל: אני עמוס בעבודה, אבל לא מוכן לוותר לעצמי על ההנאות הקטנות.

בדקתי כל מיני אופציות לחופשה בקיץ, מה אתה אומר?

ב-16:00 יש ליגה אנגלית, אולי נגנוב מחצית?

19:30

גיל: מיקו, ליגת אלופות היום, אתה מגיע? הכנתי את הגלידה שכל כך רציתי לעשות.

21:45

צופים במשחק, שומע מגיל על המלחמות בבית המשפט, הקשיים וההצלחות הגדולות שלו.

אוכלים מהגלידה המעולה שגיל הכין והוא מזכיר לי שאני חייב לבוא איתו מחר לקנות מתנה לאורנה ליום המשפחה.

הרבה דיברו על מעלותיו הרבות של גיל. בחלקי נפלה הזכות לחיות איתו את היומיום וליהנות מכל רגע.

שלום חבר,

אוהבים,

מיקי ואורנה באום

צ'ראט איז אהרטיש שווה וראויה

תמיד אהבתי להקשיב לגיל. בייחוד כשהוא דיבר למישהו שחשוב לו, בייחוד כשרצה להעביר מסר. הוא תמיד הצליח.

באחד מהמפגשים של החבר'ה שיתפתי את הבנים בתגלית המופלאה שלי- שכולם כבר מזמן שכחו- כמה זה מפחיד לשכב על הגלשן, להסתכל אחורה ולראות את הגל מתקרב, לראות את הקיר של המים נעמד מעלי. בדרך כלל זה נגמר אצלי ב"מה בדיוק את חושבת שאת עושה?"... ואז, או שאני מוותרת או שאני מתהפכת במים.

היחיד שהרגשתי שבאמת מקשיב היה גיל. לפעמים כשהקשיב היה מרכין את הראש, מסתכל למטה, או על איזו נקודה לא ברורה, מתרכז. תוך 10 שניות, אולי יותר, שמעתי את הקול הצוחק שלו "שתדעי לך שכל הגולשים פוחדים לפני שהם לוקחים גל, בייחוד אם הוא נראה להם גדול" וזהו. אותו רגע נחקק בליבי בזכות ההקשבה שלו והאכפתיות, כי הוא גרם לי להרגיש שווה וראויה. מאותו רגע חזרתי ליהנות מהתחביב החדש שלי...

תודה לך גיל.

תודה ענקית שנתת לי את גלשן "אל מריק" שלך בנווה ים, בפעם הראשונה שנכנסתי לתפוס גלים. תודה ענקית שלא כעסת עלי אחרי שלקחתי אותו בלי ליש. קראת לי מהחוף "קחי ליש", אבל אני כבר רצתי פנימה וצעקתי "זה בסדר"! אחרים היו לוקחים את זה אחרת, בייחוד אחרי שהאהוב שלי כבר שבר לך גלשן ... אבל זה כבר סיפור אחר.

. אוהבת אותך לתמיד .

נילי גולדברג

נשמה גדולה ואיגו צב

בע"ה
גיל היקר,

כשבאתי אליך בפעם הראשונה, לאחר שהודעת לי על מחלתך, פגשתי את אמא שלך, אחרי הרבה מאד שנים שלא התראינו, והיא סיפרה לנו שעוד בלול היינו ביחד. אמנם בשנים האחרונות לא היינו בקשר הדוק, אבל כשנודע לי על מחלתך, הציף אותי עצב עצום. הרבה דברים הפרידו בינינו במשך השנים. דברים גשמיים, מקום שונה, בגדים שונים ודרכים שונות, אבל הנשמות שלנו כנראה מחוברות ועכשיו הלכת לעולמך בטרם עת.

נאמר שצדיקים גדולים יותר במיתתם מאשר בחייהם. כאן, בעולם הזה, הנשמה כלואה בתוך הגוף והגוף עטוף בבגדים, אך לאחר המוות הנשמה משתחררת מהגוף ומתגלה בניקינה, בטהרתה, במהותה. ואתה גיל, יש לך נשמה גדולה, מיוחדת ואמיתית ואני אוהב ומתגעגע אל הנשמה הזו.

המוות הזה שלך, גיל, בטרם עת, מעורר שאלות רבות. שלמה המלך אומר שהחי יתן אל לבו, והכוונה שהחיים ילמדו מהמתים. בשבילי תמיד היית נשמה אמיתית, בן אדם אמיתי, שאומר את מה שהוא חושב ללא פניות. אנחנו כבר לא יכולים להיות ביחד, אבל השארת לי אתגר- להיות יותר אמיתי ופשוט ואיך אמרת לדורין כמעין צוואה: "לעשות מעשים טובים".

תמיד ידעתי שאתה עורך דין מבריק, עם חוש צדק ענק, אבל השבוע התחדדה בי ההבנה של האפשרות לראות את הנשמה שמתחת לבגדים ומאחורי המעשים. רבי לוי יצחק מברדיצ'ב, הידוע כ'סניגורם של ישראל', ישמח ודאי לצרף אלינו נשמה כמו שלך לסנגר עלינו, לומר גם עלינו שאנחנו רוצים ומתכוונים לעשות מעשים טובים, אבל לעיתים אנחנו עייפים, או סתם מתקשים.

אני מאמין שתלמד זכות על משפחתך וחבריך הנפלאים, שלא ויתרו עליך, שעטפו אותך בחום עד רגעך האחרונים. אתפלל על ילדיך ועל קרן היקרה, שטיפלה בך כמו בגוזל, דואגת למצוא בשבילך את האדמה הרכה הזו, להטמין בה את גופך המיוסר.

היום נשמתך המיוחדת כבר חלק מהנצח הזה, אבל מי יודע, אולי נשמותינו ירכבו עוד על גלים ביחד ובמהרה יבולע המוות לנצח ומחה השם דמעה מעל כל פנים.

רון הולצמן

מתגעגעים לזמן האחרון

גיל, חבר כה יקר שלי,

אני זוכרת את שיחתנו הראשונה. זה היה ב-1992, בפורום של הפקולטה למשפטים של האוניברסיטה העברית. אתה כמובן יזמת את השיחה, עם הניצוץ בעיניך, זווית חיוך הכובש וכמובן הקסם האדיר שלך. מיד נעשינו חברים טובים, בלינו את השנתיים הבאות, זה לצד זה, ומאז ב-23 השנים הבאות חלקנו את החיים.

בתמימותי חשבתי שנוכל להמשיך כך עוד הרבה שנים, ביחד עם קרן, עדו, לילך והילדים של כולנו ושיחד נחגוג ימי הולדת ואירועים משמחים.

אבל שיחה אחת בשמונה בבוקר ריסקה את הפנטזיה הזאת, ובמהרה הבנו, שלמרות כל המאמצים, אבדה התקווה.

רציתי כל כך להיפרד ממך, גיל, אבל הייתי צריכה לדעת שאתה לא איש של פרידות. רציתי כל כך לומר לך כמה היית משמעותי עבורי ב-23 השנים האחרונות. רציתי לומר כמה אתגעגע אליך, כמה אתגעגע לכנות שלך, לחוש ההומור שלך (אתה מהאנשים המצחיקים שאני מכירה), לתשוקתך לחיים, לחוכמה ולחריפות שלך, לראש הסקרן שלך וכמובן לסיפורים שלך על חיי היום יום ועל אנשים שפגשת.

אתגעגע ללב הטוב שלך ולנתינתך ללא תנאים, כל כך הרבה לכל כך רבים. אבל יותר מכל

אתגעגע לחברות שלנו, לשיחות שלנו ולאייך שהבנת אותי. רציתי לומר לך כמה אתה נפש מיוחדת, יחיד במינו. רציתי לומר לך כמה אני אוהבת אותך וכמה שאני אסירת תודה על כך שנפלה בחיקי הזכות להיות חברה שלך ב-23 השנים האחרונות. רציתי לומר את כל זה ועוד הרבה דברים נוספים, אבל בתוך תוכי אני יודעת שלא היה צורך, כי בליבך הרגיש ידעת זאת גם ללא מילים.

מימין לשמאל: גיל, לילך עם בנה, שרון

להתראות חבר יקר, להתראות. תהיה בליבי לנצח.

שרון רוזן

אחיב סאכתי ע'ויק

גיל היקר,

בערב ראש השנה יצאתי בבוקר לבית הקפה בפיינה, ופגשתי אותך בפעם הראשונה אחרי ששמעתי את הבשורה הרעה. אמרת לי שזו הפעם הראשונה שאתה יוצא לבד מאז שהתגלה הסרטן. דיברנו ואני אפילו לא זוכרת על מה. כשנפרדנו בברכת "שנה טובה" איחלתי לך שנה שלמה.

אבל זו לא היתה.

כך גם בערב יום כיפור, זכיתי לשבת איתך קצת לבד באותו בית קפה. הספקתי להגיד לך כמה אני אוהבת אותך ואיזה חבר נהדר שאתה.

ועכשיו, אני עוברת ליד בית הקפה בפיינה כמה פעמים ביום, ובכל פעם מסתכלת האם יש ראש קרח שיושב ושותה קפה, ואולי אתה נמצא שם, ולא נקלט לי שלא אפגוש אותך שוב בקפה שבפיינה, או בכל מקום אחר.

אף פעם.

אני עדיין לא מאמינה שזה נגמר. שאתה לא פה.

יש לי כל כך הרבה זיכרונות ממך ואי אפשר לבחור מהם. אתה היית בכל הצמתים החשובים בחיים שלי: כשסיימנו את האוניברסיטה, כששכנעת אותי שאני יכולה לקנות דירה, כשהגעת עם קרן לבית החולים כשנולד גיא שלי, בארוחות בוקר של שבת בבראסרי וביום יום - בפגישה במקרה, בקפה קצר, בריכול תמציתי, בניתוח של אירועי השבוע ועוד ועוד.

תמיד אפשר היה לסמוך עליך שלא תתחנף, שתגיד את האמת מזווית אחרת מזו שאני חשבתי עליה, וגם שתגיד "אתן לא מבינות שום דבר...". על כל נושא כמעט, וזה אף פעם לא היה מעליב, ושתצחיק אותי מאוד.

הסתכלתי על החברים שלך בהלוויה ובשבעה - אני מהחדשים ... רק 23 שנה עברו מאז שהכרנו - יותר ממחצית חיים - וזה ממש, אבל ממש, לא מספיק.

אוהבת

לילך

עציון וג'נטלמן

גיל היקר,

עמדת לצידי כחבר יקר, חכם ומצחיק הרבה הרבה שנים.

לא הכרתי אף פעם מישהו שידע ל"חתוך עניינים" כל כך מהר ובדייקנות

כמוך.

לא הכרתי אף פעם גבר כמוך, שהתרגש וקנה את הספרים של "נדי פעמוני", או שבמשרד שלו תלוי פוסטר ישן של גן החיות בתל אביב.

אני זוכרת את הטיוול הבלתי נשכח עם שחר למרסבא (מנזר יווני-אורתודוקסי הבנוי על צוק בדופן נחל קדרון שבצפון מדבר יהודה).

בתמונה מונצחות העדינות, הג'נטלמניות שלך והביטחון שיכולתי לתת בך.

אני עדיין לא מעכלת ולא תופסת, וכנראה שלעולם לא.

אתה חסר לי מאוד.

תודה על כל מה שעשית למעני.

אוהבת,

שרון דובז'ינסקי

הסתכלו על דברים בדיוק שונה

גיל היקר,

הקשר בינינו החל בשנות הנעורים. היה זה קשר מיוחד מאוד ולא שגרתי בין בנים וברור לי שזה היה בזכותך. היתה לך יכולת להסתכל על דברים בצורה שונה, חודרת ואישית, מלווה בהומור שהיה אופייני רק לך. בגלל התכונות האלה בהרבה מקרים אני שואל את עצמי איך היית מגיב על כל מיני דברים.

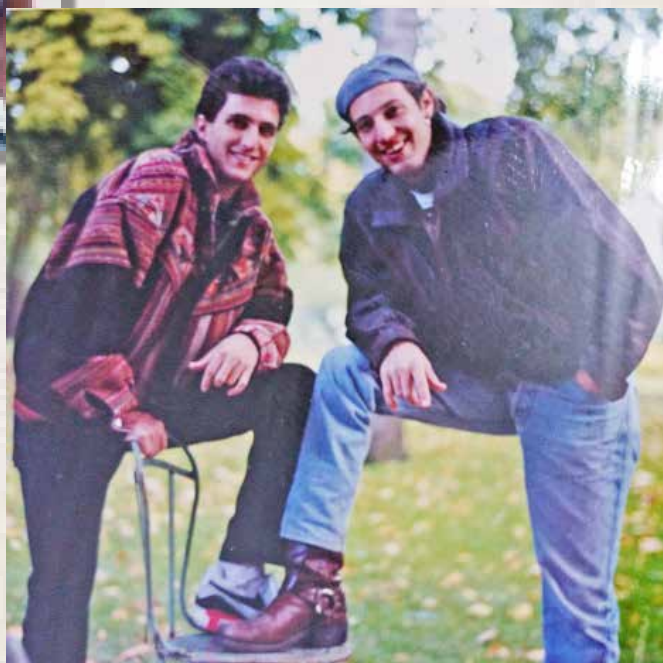
המוות שלך תפס אותי לא מוכן. למרות שאני האדם היה ריאלי בעולם, כזה שלא מאמין בניסים, מצאתי את עצמי חושב ומקווה שזה לא זה. היית הרי היפוכונדר לא קטן וכשסיפרת לי שיש לך גידול, כל כך קיוויתי שזה עוד אחד מהפחדים שלך שתיכף יתפוגגו, אבל כששמעתי ממנדי (הרופא) שהוא לא יכול לעזור, הבנתי שהפחד הפעם היה אמיתי וגדול.

גיל, היתה לי הזכות להיות חבר שלך. אני כותב ומוצא את עצמי מחייך ונזכר במפגשים שלנו שהיו מלווים בהרבה צחוק וחוכמה.

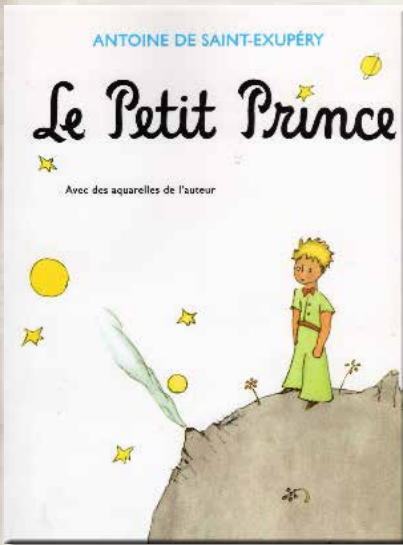
משהו ממך נשאר בי לתמיד.

אוהב,

רענן רפאלי

יצירת הקשיב אלפרזן

הקשר שלנו עם גיל החל במפגשים משפחתיים בהרצליה בארוחות שישי משותפות אחת לשבועיים עם מיכל, זלמן, יונתן ובוש (הכלבה החמודה). בתוך זמן קצר, בין שניצל לקציצה, בין מיץ תפוזים סחוט של זלמן לבין קולה, ועם הצטרפותה של קרן לחגיגה, הפכנו לחברים בעלי עולם מקביל משלנו.

בילינו יחדיו בארוחות ביתיות ובמסעדות, שוטטנו יחד בשוק הפשפשים שגיל אהב והכיר בו כל פינה (וכל פינה הכירה אותו), נסענו לחופשות משותפות בקיץ ביוזמתו של גיל, והתייעצנו זה עם זה בעניינים רבים. צברנו חוויות קטנות, שגרתיות שעיקרן שיחות טובות.

היינו חברים במובן הפשוט ביותר של המילה. אהבנו להיפגש אבל לא נפגשנו מספיק. גיל נהג לומר בכל מפגש: "כל-כך כיף לנו, למה אנחנו לא נפגשים יותר?"

תמיד טוב שיש חבר עורך דין. במהלך השנים גיל הציל אותנו מעסקת נדל"ן מפוקפקת אחת, עזר לנו ברכישת הדירה "המדמה" לדבריו, ברחוב אוליפנט, כתב מכתב מאיים למנהל הבנק באלנבי בשל עמלה לא מוצדקת ושימש נוטריון במכרז אחד עם משרד הביטחון. תמיד סייע ברצינות ובקפדנות מוגזמת.

בקשר שלנו עם גיל לא היו אף פעם דרמות, לא סיפורי הרפתקאות מסמרי שיער, לא מריבות או כעסים ולא פיוסים מרגשים. לא היו מועקות וגם לא משקעים. צחקנו הרבה ותמיד היה נעים והכל זרם על מי מנוחות.

כשאנחנו חושבים על גיל, תמונות רצות בראש: למשל, גיל שולף מהספרייה בביתו את "הנסיך הקטן" בצרפתית וקורא ממנו בקול רם. הוא הצליח להלהיב אותנו עד כדי כך שבביקור הראשון שלנו בפריז רכשנו מיד עותק זהה לספרייה שלנו. בכל ראש שנה היה גם טלפון מגיל - היחיד שהיה מקפיד להתקשר אלינו כל שנה כדי לאחל שנה טובה (ולקבוע פגישה).

גיל תמיד יחסר לנו ברגעים הקטנים, במשפטים היפים, בחוכמת החיים שלו, באהבתו לספרים, בחיבתו לפיצ'פוקס ולפשטות של הישן ולהתלהבותו חסרת גבולות מוואזות, אהילי זכוכית צבעוניים וצלחות אלומיניום צבעוניות לגלידה. הוא יחסר לנו באופן שבו ידע להקשיב ולפרגן, בהתבוננות וברגישות שלו לאחר. הוא יחסר ברגעים הכי טובים ונעימים, כי רק באלה אנחנו זוכרים אותו.

רחי והלית גרינברג

כל הזמן אושב על גיל

לקרן וגיל

מזה חודש וחצי,

כשאני אוכל אני חושב על גיל

כשאני ישן אני חולם על גיל

כשאני מטייל אני צועד עם גיל

כשאני נוהג אני נוסע עם גיל

כשאני שותה אני משתכר עם גיל

כשאני חולה, אני כואב עם גיל

כשאני מתקלח אני שר על גיל

כשאני מטפס, לרוב אני רק מטפס

אך לאחרונה אני מטפס עם גיל.

כל הזמן אני חושב על גיל, חושב על גיל.

(בהשראת שיר של יואב וייס)

אוהבים

הלית רחי ונטע גרינברג

עצוב

עצוב כי ככה האור, הכרך והניצוץ שבסנינו.

עצוב על הישאלות הגיוק, האן והשאלה שבפנינו

שא האיש האקסיס והידיד היקר גיל.

ז'אן גרינברג

אזכה, עז "היי" מיואב

תמיד כשפגשתי אותך, גיל, אמרת לי: "היי אביבית", ואני עניתי בחצי חיוך: "היי גיל". למה אני מזכירה את העניין הזה? כי לא נתקלתי באף אחד שנהג לומר לי היי והוסיף גם את השם שלי. בשבילי זה לא היה מין היי סתמי, כמו שכולם אומרים, אלא היי מיוחד, ברכת שלום אישית. בפעמים הראשונות הייתי עונה בהדגשה "היי גיל", חוזרת אחר כך ועדיין לא מבינה את סוג השלום הזה.

עם הזמן, זה הפך מבחינתי ל"היי" שלי ושליך. כזה שאין לי עם אף אחד אחר. הרי רוב האנשים אומרים היי וממשיכים הלאה, כמשהו חולף ואוטומטי, אבל איתך זה היה "היי" מכובד. כזה עם השם שלי, כזה שנותן לי נוכחות, כזה שאומר לי שרואים אותי. לא סתם היי וביי של גלי קול המתפוגגים באוויר, אלא אמירת שלום בין בני אדם, בין שני אנשים שנפגשים ומתייחסים זה לזה.

אולי זה נשמע קטן וטריוויאלי למי שמכיר אותך, אבל בשבילי זה אומר המון על מה שהיית: אדם עם אכפתיות, כנות, כבוד לישות האנושית באשר היא, מוסר גבוה ותכונות נעלות שמעט פוגשים היום. תכונות שנשארו רק למלאכים.

ומה עכשיו? עכשיו כשאתה מלאך בשמיים, יש לך כאן איתנו בת, תותי, שעושה בדיוק מה שאתה היית עושה. כאשר אני מגיעה אליכם או מתקשרת, תותי אומרת לי: "היי אביבית". ואני עונה לה בחיוך שכולו ערגה לדברים הטובים שהשארתי: "היי תותי".

אזכור אותך תמיד,

אביבית רוזינגר

אכס, רגיש וסבלני

גילי,

הכרנו רשמית בחופש הגדול 1981 כשסיימנו את בי"ס ארזים.

ישבתי על החומה מול רבינא 13 (לא זוכרת עם מי אבל היו הרבה ילדים),

ואתה ניגשת וביקשת לדבר איתי בצד, ואני זוכרת שהתרגשתי.

היית בלונדיני עם שיער מקלות, לבוש בגופיה ושרשרת צדפים. מצחיק שמה שהגדיר אותך אז היה השיער.

שאלת אותי "את חושבת שיש לי סיכוי עם רוני ארצי? את יכולה לברר?"

התבאסתי!!! ולא, לא היה לך סיכוי!!

אבל מאז התחילה בינינו חברות אמיצה ורבת שנים שמעליה מרחפת הבדיחה המשותפת שאני ממש לא הטעם שלך, ושאותי אתה אוהב אחרת.

יותר מאוחר, כשהתבגרנו, הבנתי שזה משהו שידעת לתת לכל האנשים שבקרבתך- תחושה שמי שלידיך הוא הכי ... בשבילך.

עברנו תיכון, אחר כך צבא והקשר לא נותק. בניו יורק בילינו תקופה ארוכה ביחד ואת השטויות שעשינו אשמור לעצמנו.

כשסיימת את לימודי המשפטים (לדעתי עוד כשהיית סטאז'ר), באתי לבקש את עזרתך בתביעה גדולה שהתנהלה מול ההורים שלי. אמרת שאין לך את הכלים והידע והיכולת היות ואתה עדיין בתחילת הדרך, אבל אני לא הסכמתי לוותר ושכנעתני את ההורים שלי שרק אתה יכול להציל אותם וכמובן שכך היה.

היתה לך כל כך הרבה חוכמה, רגישות וסבלנות. אני זוכרת איך הייתי מגיעה מבוהלת לבית המשפט, רואה אותך מחייך ומייד נרגעת ויודעת שהנה גילי לצדי והכל יהיה בסדר.

גילי, ליווית אותי באהבות, באכזבות ובכל האירועים החשובים בחיי. החזקת לי את החופה, היית בבריתות של יהונתן ואיתמר, בפתיחות ובסגירות.

בשנים האחרונות התרחקנו, ואני הייתי אגואיסטית ואופטימית וחשבתי שיהיה עוד זמן לסדר הכל. לא הבנתי כמה החיים שלנו קצרים.

אני מבקשת סליחה.

אתה יודע כמה אהבתי אותך,

לעולם תישאר חרוט על ליבי

היית החבר הכי טוב שהיה לי.

נעמה חסין

נמי (אתה היחיד שלא הפריע לי שקרא לי ככה)

פגישת גיל ואחיו אהבה

פגשתי את גיל לגמרי במקרה בשנת 2008, כשייעץ לי משפטית בענייני חוזה שותפות בחברה שהייתי שותף בה. רק אז גיליתי שהוא אחיו של יונתן, שעבד איתי כמה שנים קודם לכן ותמיד אהבתי אותו מאוד. לרוב לא מצאתי ביניהם דמיון, אבל לפעמים כן, מאוד.

מהר מאוד גיל הפך לאיש שרק עליו אני סומך בכל עניין משפטי – הקמת חברה, שותפות בחברה חדשה, עניינים משפטיים מול לקוחות ועוד. גיל תמיד ידע שאני לא סובל את העישון שלו, ובכל פעם כשהגעתי למשרדו אפוף העשן, התאמץ לדחוף החוצה את החלונות, שלא הכי נפתחו, כדי שאוכל לנשום.

במשך הזמן נוצרו בינינו יחסי חברות ותמיד היה לי כיף ונעים לדבר ולהתייעץ איתו, וגם הוא היה לפעמים מתקשר להתייעץ איתי בענייני פרסום.

ועוד זיכרון. כשסיפרתי לגיל על סרט חדש שאני מפיק, המיועד לקהל נוצרי אמריקאי, על אתר בית צידא שעל גדות הירדן והכנרת, ושאני עומד לנסוע לשם, גיל התחנן שאקח אותו איתי לשם בפעם הבאה שאני נוסע. אני מרגיש היום תחושת פספוס אדירה שלא יצא לי להזמין אותו לנסוע איתי ולבלות כמה שעות טובות ביחד...

בשנת 2012 עברתי אסון אישי, כשאשתי האהובה יפעת נפטרה במפתיע. באחד הימים בשעות אחר הצהריים גיל הגיע לשבעה. הוא הפתיע אותי, כי תמיד היה טרוד כל כך ולא היה לו זמן עד לשעות הערב המאוחרות. אבל הוא הגיע, ואני זוכר את הביקור שלו בצורה יוצאת דופן – הוא חיבק אותי ודיברנו קצת, ואז הגיעו אורחים אחרים וגיל מיד התיישב ביחד עם חבורה של חברים שלי ופתח איתם בשיחה עירנית כאילו הכירו תמיד. אחר כך עבר ועודד את ההורים שלי ושל יפעת, כולו קליל, רגיש, מלא אהבה ובעיקר פתוח מאוד, מלא הומור כפי שלא הכרתי אותו.

כאב לי כמו כשסכין חותך את הגוף, לשמוע ממיכל ויונתן בוקר אחד כשנפגשנו, על לכתו של גיל. אני עובר כמעט כל יום מתחת למשרדו ומסתכל למעלה ומנסה לראות את ענני העשן יוצאים משם, או את הקול הצרוד שלו נוזף בי שלא אעשה שטויות, או אומר לי "עזוב אותך מלתבוע את הלקוח הזה, זה יעלה לך יותר מכל התביעה, חבל לך על הכסף".

אוהב אותו לעולם,

יובל הולנדר

קרובי המשפחה נזכרים

יצירת אהבין אהב האדם

גיל היקר שלנו,

הלכת מאיתנו לבלי שוב, נעלמת מחיינו והשארת אותנו המומים, עצובים וכואבים.

אזכור ולא אשכח לעולם את טוב לבך ואת מעשיך הטובים. הם רבים כל כך ואני משתדלת לנצור אותם בליבי.

אני זוכרת היטב עד כמה היה חשוב לך שאגור בתל אביב, כדי שאהיה קרוב למשפחה. כשנודע לך על דירה פנויה, מיד דאגת לשפץ אותה עבורי, לסייד ולדאוג להנחת פרקט, וכל זאת על חשבונך.

אני יודעת שתמיד דאגת לי וחשבת עלי. פעם, כשנסעתם לטייל בחוות תבלינים בצפון קנית לי טחינת קצח, כי ידעת שאני מאמינה במוצרים מן הטבע. יום בהיר אחד, ללא כל

סיבה מיוחדת, קנית לי מכנסי ג'ינס וחולצה לבנה. אכן היה לך טעם טוב באופנה. בכלל, אם חשבת שחסר לי דבר מה, מיד היית קונה ומביא לפתח ביתי.

ועוד זיכרון: בימים הראשונים, כשנודע לך על מחלתך, ישבת יום אחד בקפה 'לה גופרה' והבחנת בי מרחוק. קראת לי ובאת לקראתי לקבל חיבוק חם ואוהב.

כשטסת לטייוואן כדי לקבל טיפול ניסיוני, סימסתי לך מתוך ההורוסקופ שניבא לך שבוע מוצלח. השבת לי "הלוואי, אמן".

אהבתי אותך עד מאוד. ההבנה בינינו נבעה, בין היתר, מהעובדה ששנינו היינו היפוכונדרים. תמיד התעניינת במצבי הבריאותי ועקבת אחר תוצאות הבדיקות שלי.

בחוכמתך ורגישותך הרבה ידעת להבין את נפש האדם.

כמה חבל שהלכת מאיתנו בטרם עת ונפשנו מסרבת להאמין שאינך עוד עימנו.

אזכור ולא אשכח אותך לעולמי עד.

יהי זכרך ברוך.

בצי נהון

האהבה מדברים קטנים כגדולים

גיל שלנו, אהוב יקר

חשבתי מה אכתוב, איך נזכור, והרי נזכור.

נזכור את החיוך החכם והסרקסטי, נזכור את הבדיחות הציניות, נזכור את החדשות והירידה לפרטים.

נזכור את ההסתכלות המעניינת על הדברים, שלכאורה נראים פשוטים, ונזכור את עוצמת התענוג וההתלהבות מדברים קטנים כגדולים.

ועוד נזכור תכונה מיוחדת במינה שמעידה על טוב ליבך, על תשומת הלב שלך לאנשים שיקרים לך ועל הדרך לשמח אותם במתנות קטנות, בלי שום קשר לאירוע מיוחד, אלא רק כי חשבת שהמתנה תתאים להם: אם זו התבנית המיוחדת לעוגה שרכשת עבורי, הקקאו הבלגי האיכותי שקנית לי כקונדיטורית של המשפחה, המדבקה וההקדשה, וכן, גם הספרון משוק הפשפשים על שם 'רוני'.

גיל יקירנו! אהבנו ונאהב אותך לעד ומה שמשמח אותנו הוא שהשארת לקרן ולנו שלושה ילדים מקסימים, שהם מתנות אהבה ענקיות לחיים.

מבטיחים להמשיך לאהוב ולדאוג להם ולקרן.

רוני ולירן צביבל.

מימין לשמאל: בצ'י, קרן, רוני, לירן, גיל, קטי, תמיר, משה (כורע)

ישרה והגינות שאין כמותן

ההיכרות הראשונה שלנו עם גיל היתה לאחר הידוק החברות בין רוני ולירן בנו.

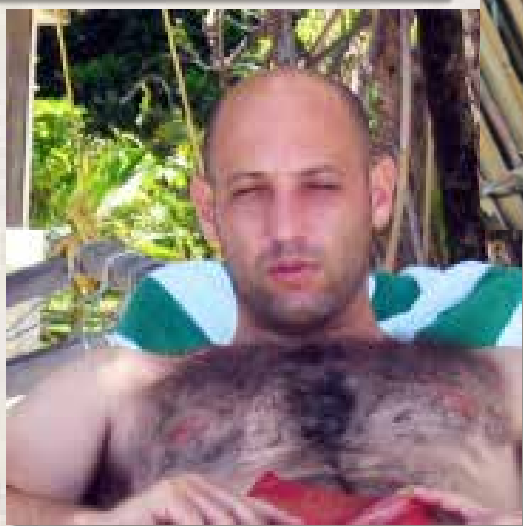
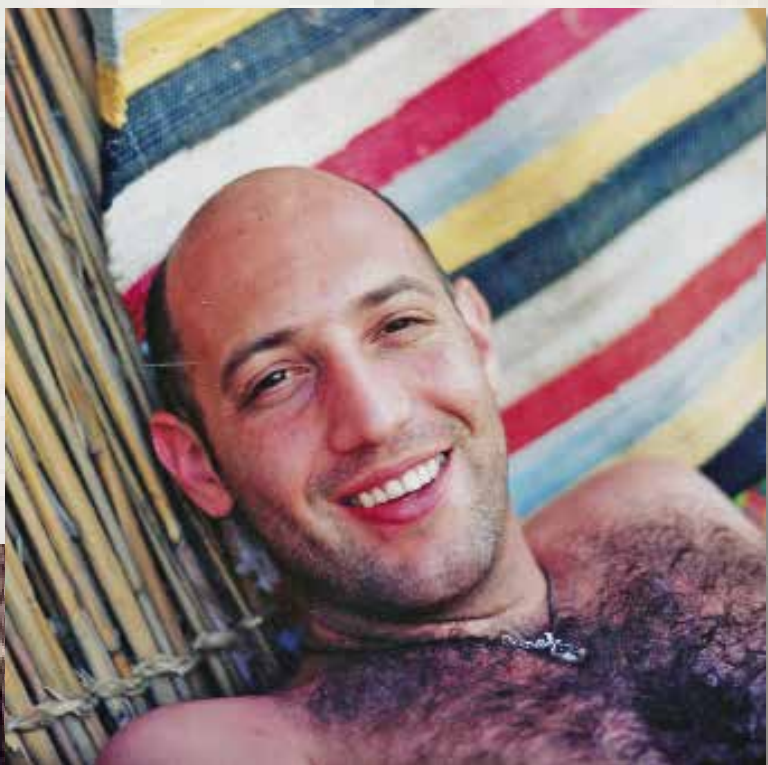
זמן מה לאחר מכן ביקשנו את מעורבותו של גיל כעו"ד, בעקבות בעיה משפטית. למרות שטרם היתה בינינו קירבה משפחתית (רוני ולירן טרם נישאו) העדיף גיל, בגלל ניגוד עניינים, לאבד לקוח ואף המליץ לנו על עו"ד מומחה שבסופו של דבר אכן ייצג אותנו.

למדנו להכיר את גיל היטב גם בהמשך הדרך. לכל אורכה, התרשמנו מגיל כעו"ד קשוח, מקצוען שנלחם כארי עבור לקוחותיו, בד בבד עם היותו בעל ישרה עמוקה והגינות שאין כמותן, כבוד לזולת והיותו איש משפחה חם.

במשך השנים חגגנו חגים עם גיל, קרן והילדים ואף נוכחנו בגיל הדואג לאמו שלא תישאר לבדה בחג.

נזכור את גיל לעד כאיש מקצוע מעולה ואיש משפחה חם ובעל לב רחב הדואג לכולם.

משה ואילה צביבל

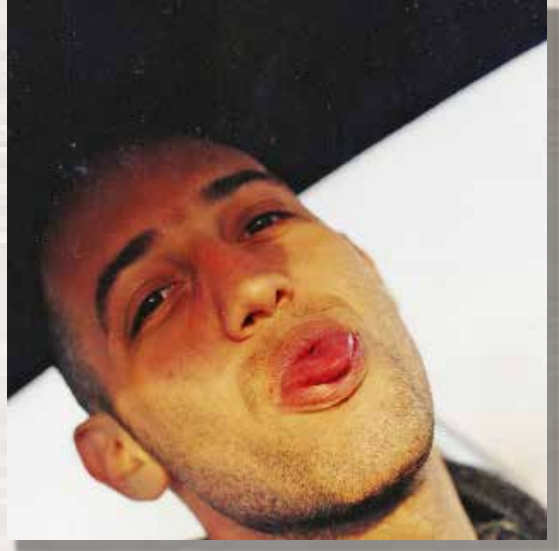

האהבות של יאז

גיל היקר שלנו,

הזמן אינו עוצר מלכת - ואתה אינך. רק חיווך היפה, דברים שאמרת ותמונות זיכרון ממלאים במעט את החלל שהותרת. תמיד חייכת אלינו, תמיד חיבקת את ילדינו, רואי ואמיר, ותמיד ידעת להעניק אהבה ותשומת לב לכל המשפחה.

כיף גדול היה להקשיב לך, לשמוע ממך הסבר על דברים חדשים ולראות את ההתלהבות, כמו של ילד, ואת הסקרנות הבלתי נלאית שגילית. תמיד סיקרן אותנו לדעת מה יהיה המשפט הבא שלך. אפילו הכנת הגלידה והכרת מרכיביה סיקרנו אותך ואנחנו זכינו לטעום גלידה מעשה ידיך.

גם בעניינים רציניים יותר זכינו שתעמוד לצידנו. כשתמיר היה בצומת דרכים תמכת, ידעת לעודד ולהאמין בו, ובזכותך הוא עשה שינוי גדול בחייו.

טוב לבך וחוכמתך היו עוגן וגאווה למשפחתנו ונהנינו מכל רגע להיות במחיצתך.

חיך הקצרים, אותם חלקת עם אשתך קרן וילדיך תותי, איתי ולירי, היו מלאי אושר, אך גם כל הסובבים אותך זכו למנת אושר וכך גם אנחנו.

הלכת מאיתנו וציווית לנו חיים ומעשים טובים.

הגעגוע לא מרפה והזיכרונות ילוו אותנו לעד.

יהי זכרך ברוך.

אוהבים - קטי ותמיר

אס יש גן עדן

אם יש גן עדן

אתה בטח יושב שם ומביט למטה, רואה את הכאב שלנו, הרובץ כעננים כבדים,
מושיט יד מלמעלה לגעגוע נטול נחמה, שולח חיוך שיקל עלינו במקצת.

אם יש גן עדן

אתה שם, ממלא אותנו בהתלהבות שלך, בסקרנות הבלתי נגמרת שמתרוצצת לך בעיניים, גורם
אפילו לפסימיים ביותר לטרוף את השמיים.

אם יש גן עדן

אתה כבר עושה שם חברים חדשים, מספר להם על קרן, תותי, איתי ולירי,
מתגאה כמה יפים וחכמים הם כמוך ויותר.

אם יש גן עדן

אתה בטח מייצג את החפים מפשע שנמצאים בגיהנום, לוחם את דרכם חזרה,
טוען בשמם ומאלץ את הדיינים לשנות את גזר הדין.

אם יש גן עדן

אתה כבר עומד בתור לקנות גלשן. גלשן רוח או עננים או מה שיש, העיקר לגלוש.
לגלוש בשקט בתוך צינור שיוצר הגל ולחזור אלינו רק לעוד רגע קטן של אושר.

אם יש גן עדן

אני רוצה לחשוב שאתה לפעמים גם מחייך וצוחק בקולך המיוחד שאפשר לזהות ממרחקים, כך
שאוילי לגימה קטנה ממנו תלטף אותנו בחלומות.

אם יש גן עדן

אתה צופה בנו מהשורה הראשונה, דואג לנו ושולח מלאכים שקופים שיקלו פה את חסרונוך.
ואוילי זיכרונוך הוא גן העדן שלנו, פה למטה, עם כל יום שעובר.

הנה, תיכף נתכנס כולנו להסב סביב שולחן הפסח ונשאל כבכל שנה "מה נשתנה" ונבין - שהכל.
נזכור תמיד את האושר שהסבת לכולנו, את ההומור המחודד שלך, את הכישרון שלך לתקשר
עם כל אחד מבני הבית.

תמיד סקרן, תמיד מתעניין ותמיד מאיר את עינינו בנקודת מבט חדשה.

אוהבים ומתגעגעים

משפחת שמעוני

השרמנטי, השנון והגכמ

גיל בן דודתי היקר!

עברו כמה שבועות מיום בו התבשרתי על הליכתך ועדיין אינני מצליחה לעכל את גודל האובדן. כשאני חושבת עליך, עולים בי זיכרונות רחוקים של ילדות, של פגישות בביתם של סבתא וסבא שרייבר, אבל ברבות השנים התרופף הקשר ואני כה מצטערת על כך.

למרות זאת, אני רוצה שתדע שתמיד אהבתי ועדיין אוהבת אותך. בשבילי נותרת עדיין בן דודי החתיך, השרמנטי, המדליק, השנון, המשעשע, החכם – בעצם כמו כולם אצלכם במשפחה, אתה כמו איזה אב-טיפוס שאני כל כך אוהבת.

עכשיו ממלאים את ליבי כאב ועצב גדולים על הליכתך ועל כך שאני נאלצת לכתוב מילות פרידה. אני נזכרת בפעם האחרונה שהתראינו, באת עם אמך מיכל ואחיר יונתן להשתתף בחגיגת הבר-מצווה של בני רועי, ואני כל כך שמחתי שהספקנו קודם לכן לדבר קצת בטלפון ושהגעתם לשמוח עמנו.

אני אוהבת אותך גיל! זוהי אהבה שאינה ולא היתה תלויה בכמות המפגשים. אתה נמצא תמיד בלבבי והנחמה היחידה שאני מוצאת היא שעכשיו לפחות אתה לא סובל.

שלך באהבה וכאב גדולים,

הדס פרלשטיין, נפתלי, דנה, לי ורועי.

נתינה אין סופית

קשה לי לעכל שגיל איננו ואני מתקשה לדבר עליו בלשון עבר. גיל היה איש מדהים, רגיש, אכפתי, טוב לב ובעל נתינה אין סופית, שלא ביקש אף פעם תמורה. תמיד עזר ודאג שיהיה לי טוב ושלא יחסר לי דבר. הוא העריך מאוד את עבודתי וידע לבטא את הערכתו מעל ומעבר למה שאני רגילה.

לא אשכח איך פעם, לאחר שסיימתי בייביסיטינג לילדים בשעה מאוחרת, הרגשתי לא טוב. גיל, שכרגיל הסיע אותי הביתה, עצר ביוזמתו באמצע הדרך, נכנס לסופרמרקט וקנה לי פחית משקה חמוציות ואריזת פטרוזיליה, נתן לי ואמר "אני מקווה שזה יעזור לך להרגיש טוב".

כאשר עזבתי את עבודתי כמטפלת של ילדי המשפחה המקסימים, הוא לא חסך במילים ודאג להמליץ ולשבח אותי כדי שאסתדר בעבודה חדשה. גיל זכר את כל הדברים, ולו הקטנים ביותר, שעשיתי בשביל הילדים.

אני לא יכולה להפריד בין גיל לקרן. שניהם אנשים נהדרים שנתנו לי הרגשת בית ואני שמחה לשמור על קשר עם קרן.

אני מבטיחה לך, גיל, שלא אשכח אף פעם מה שביקשת ממני ואמשיך לדבר עם הילדים עליך ועל מעשיך הטובים.

מירי נדב

המטפלת

גיל המשפטן והאדם

שליש השגחה העליונה

גיל היקר, משפחת רוה

עבדנו שעות רבות עם גיל, שעות של מתח, שעות קשות. אתה, גיל, ליווית אותנו - את הישיבה שלנו - במאבק מול הרשות. עמדנו כולנו משתאים בראותנו איך התביעות של הרשות קורסות בזו אחר זו, נפעמים מול גילויי השגחה עליונה.

אבל מי השליח לגילויי ההשגחה העליונה? מי השליח להוציא את האמת? ללחום בעד הצדק? להגן ביושר? גיל. מדוע גיל? אני חושב שההשגחה העליונה בחרה במישהו שיילחם על האמת. מישהו שהוא לוחם של אמת, שאיכפת לו מהאמת. מישהו שיוציא את הצדק לאור, משום שהוא לוחם של הצדק. שנאבק בשבילו. מישהו ישר.

יש הרבה עורכי דין, הרבה אנשים מוכשרים. אבל יש מעט אנשים שהאמת תופסת אותם, שלוחמים עבורה. יש מעט מאוד אנשים שמתנהגים ביושרה.

אני זוכר אחת מן התביעות שדיברנו עליה. גיל אמר לי: "כבוד הרב, זה יעלה הרבה כסף, אבל לדעתי לא כדאי ללכת על זה. עזוב את זה. זה אמנם לא האינטרס שלי, אבל זו האמת". כזו היתה היושרה של גיל. הרי אנחנו מכירים את העולם של היום שכולו רדיפה אחר הכסף, לכן דבריו של גיל מיוחדים מאוד. איזו אחריות הייתה לו! אחריות של אדם שלוקח על עצמו תיק ויכול להוציא את האמת. זה נקרא יושר וצדק.

קשה מאוד. קשה לכל המשפחה.

לאלמנה הצעירה, להורים היקרים. בורא עולם הוא ורק הוא יכול לתת כוח לאלמנה, לילדים ולהורים.

היהדות אומרת, ואנחנו מאמינים באמונה שלמה, שהמשיח בוא יבוא ותחיית המתים היה תהיה ונראה אותך כולנו בחזרה בריא ושלם. הייסורים שעברת יגישו אותך נקי לעולם הנצח.

הרב אברהם מרקוביץ'

כּוֹלֵט מִשְׁכָּחוּ וּמַעֲלָה

גיל היקר!

ראיתיך לראשונה בכניסתך לאולם "שלי", בו כיהנתי כשופטת פלילית, בבית משפט השלום בתל-אביב, אי שם בשנות ה-90.

הגם שהיית אז אדם צעיר מאוד, בלטת משכמך ומעלה בין עשרות רבות של עורכי דין, כולם חכמים ונבונים, שהופיעו לפני מדי יום ביומו. הכבוד האישי שהקרינה קומתך הזקופה, התבונה והסקרנות שיקדו בעיניך והכריזמה שקרנה ממך, מיקדו אליך תשומת לב מיוחדת, עוד בטרם אמרת ולו מילה אחת, וכשהגיע תורך לטעון, האירו דבריך והוכיחו שתוכך כברך.

אני זוכרת אותך באחד התיקים בו הופעת כסניגור של העיתון גלובס. נלחמת כארי וללא מורא, למדת, בדקת והעלית טענות משפטיות מאתגרות, שהיו אז בגדר חידוש מקורי. בזכותך מצאתי עצמי בזירת התמודדות משפטית עיונית מרתקת. אחר כך הופעת לפני בעוד מספר לא מבוטל של תיקים בתחומים מגוונים. כל הופעה שלך הייתה בשבילי חגיגה אינטלקטואלית.

יד הגורל או מקריות, הפגישו אותי לפני כעשר שנים, עם אמך מיכל שתחי'. כשהתברר הדבר הגבתי ספונטנית "אם את אימו של גיל, אני כבר אוהבת אותך". כך נקשרה בין שתינו חברות קרובה.

לא פעם שוחחנו עליך. אני סיפרתי לה בהתמוגגות על הצלחותיך המשפטיות, והיא כמובן רוותה נחת, מהולה בדאגה עמוקה. מיכל הלינה על המחיר הכבד שאתה משלם עבור הצלחותיך, השעות האין-סופיות שעבודתך המפרכת גוזלת ממך, הקשיים, המתחים... לעתים ביקשה ממני שיחד נחשוב איך אפשר לנסות ולהניע אותך לחיות ולחוות אורח חיים בריא ורגוע יותר.

לא ממש הצלחנו, שכן מלכתחילה, המשימה הייתה בלתי אפשרית, כפי שידוע כל מי שזכה להכירך. כשחלית, הייתי אחת הראשונות מבין חברותיה של מיכל, ששמעה מפיה את בשורת האיוב. בלב נשבר ליוויתי מרחוק את ההתמודדות שלך ושל הקרובים לך, עם הצער והסבל עד הסוף הנורא.

מה עוד אוכל לומר עליך גיל היקר, הרי את הכל כבר אמרו לפני - הורך, אחיך, חבריך, מוקיריך ומכריך הרבים. הן כל המילים הקטנות והפשוטות יחד עם המילים הגדולות המתוחכמות כבר נהגו ונשמעו. נותרו יגון, כאב וגעגוע. הבטחה - שלא לשכוח, ותחינה - שאתה לא תישכח, בהיותך באשר הנך.

נתנחם, אם אפשר, ברוח הדברים שכתב נתן אלתרמן ביצירתו "שמחת עניים":

"כי גצוי העולם כי הוא שניים, וכפולה היא החיית מספרו.

כי אין בית בלי ארבע כפיים, ואין אה שישכח את ביתו.

ובאי קץ אלי ערי נכאינו, יושבי אושק ואל ניבטים,

נפלאים נפלאים הם גיננו, הנפלאים מהשבת של אמיס."

אני לא אשכח, זכרך הברוך יהיה תמיד איתי,

דורית רייך-שפירא.

גאולת שליחות ואמונה בבני אדם

סניגורים ציבוריים שלום רב,

ביום שישי האחרון הלך לעולמו עו"ד גיל רוה, אשר נמנה על צוות עורכי הדין הבכירים שהחלו לעבוד עם הסניגוריה הציבורית, שנים מעטות לאחר הקמתה.

עורך הדין רוה ייצג מטעם הסניגוריה הציבורית בתיקים רבים בענייני תכנון ובנייה, רישוי עסקים, איכות הסביבה ועוד.

בחודשים האחרונים התגלתה בגופו מחלה קשה, ממנה נפטר ביום שישי האחרון, לאחר חודשי מאבק עיקש וייסורים רבים. כולנו הכרנו את גיל ומתקשים לעכל את הבשורה הקשה.

גיל היה עורך דין מצוין ומשפטן מן המעלה הראשונה והתפיסה הסניגוריאליית היתה עבורו לא רק כלי עבודה, אלא בעיקר תפיסת עולם וחיים.

גיל היה אדם שבחר להיות סניגור, מתוך תחושת שליחות ואמונה בבני אדם וביכולתם לחולל שינוי בסביבתם ובעצמם. עבור גיל לא היה 'תיק קטן' או 'תיק פשוט' וכל לקוחותיו זכו ליחס מסור ומיוחד. הוא לא הרפה ולא נשחק, גם לא תחת אבק שגרת היומיום.

מספר ימים לפני מותו ניתן פסק דין בתיק בו ייצג בבית המשפט העליון, מטעם הסניגוריה הציבורית (רע"פ 2675/13 מדינת ישראל נגד ואחנון).

מעבר לחידושים שבפסק הדין, שבוודאי עוד יילמדו בהמשך, מצאנו לנכון להזכיר תיק זה משום שהוא מסמל, יותר מכל, את יכולתו של גיל להעניק, לצד ייצוג משפטי מעולה, יחס מיוחד ואישי לכל לקוח. גיל ידע להקשיב ללקוחותיו והפגין חמלה, אכפתיות ומסירות אין קץ כלפי מי שייצג, חרף כל הקשיים שהיו, לא אחת, בדרך. בכל תיק ייצג גיל כשהוא חדור אמונה ומאמין בצדקת הדרך בה הלך, והשאיר אחריו מורשת ראויה, השזורה בהצלחות משפטיות לצד מעשים טובים שעשה עבור כל מי שנקרה בדרכו המקצועית.

אני מבקשת לסיים עם ציטוט חלקי ממכתב שנשלח אלינו על ידי לקוח אותו ייצג:

"...ולפתע פתאום, כבמטה של קסם, השתנה הדבר, ועו"ד רוה החזיר לי את האמון ולימדני כי "ישנם עוד אנשים כמו האיש הוא".

וכשפיו של גיל רוה נפתח ונרקחו המילים, היתה זו מין תזמורת המנגנת בהרמוניה מושלמת והייתי אני בפיו ובשפתיו...

כל מילה שיצאה מפי עו"ד גיל רוה הוכיחה דקדקנות ושקדנות ובסופו של יום הפיכת מקרה אבוד לזיכוי...

תודה, תודה, גיל היית בשבילי מגדלור בים סוער בליל סערה..."

אנחנו נפרדים מאיש יקר וחבר לדרך.

יהיה זכרו ברוך

עו"ד דורית נחמני

סנגורית ציבורית מחוז ת"א וצוות הסניגוריה הציבורית

זמנו הקרוב

שלום לכולם,

דורית נחמני הציגה במספר שורות את דמותו האישית והמקצועית הקורנת של גיל.

קראתי באתר הרשות השופטת את פסק-הדין שהיא מזכירה ביום שבו פורסם, ואכן דמיינתי את גיל מתוך שורות פסק-הדין.

למרות ההיכרות הקצרה, אזכור אותו תמיד.

יהי זכרו ברוך.

אריאל בנדור

עו"ד מעולה, אדם מיוחד

משפחת רוח היקרה,

הכרתי את גיל לפני כעשר שנים, כאשר טיפלתי בתיק בבית המשפט המחוזי. היה זה תיק שאי אפשר להפסיד בו, או כך לפחות חשבתי, עד שפגשתי את גיל.

מאותו הרגע, תיק של ניצחון בטוח הפך לקרב קשה מול יריב ראוי. מולי הופיע עורך דין מבריק, משפטן שופע הבנה וחוכמה, רהוט, כריזמטי בצורה בלתי רגילה, שהיה מוכן לעשות הכל עבור הלקוח שלו.

ישבתי אתמול לקרוא את אותו פסק דין משנת 2006 וראיתי כיצד השופטת החמיאה לגיל על טיפולו בתיק ושיבחה את הטיעונים שלו. אני מצטרף לכל מילה.

לאורך השנים, דרכינו הצטלבו כמה פעמים. התייעצנו מידי פעם ותמיד הערכתי אותו על כך שהוא עורך דין ומשפטן מעולה, אבל רק לפני כשנה זכיתי להכיר גם צד אחר שלו.

נפלה בידי הזכות לשתף עם גיל פעולה בשני תיקים. אחד מהם עסק בדיני נפשות ואז למדתי גם להכיר ולהעריך את האדם מאחורי הקלעים. מישהו שאינו רק משפטן מבריק ועורך דין מצוין, אלא מישהו שנלחם על עקרונות ומשקיע את כל כולו כדי להגיע לתוצאה המיוחלת.

ראיתי אדם מיוחד שלוקח ללב ומלא בחמלה, הבנה ואכפתיות. עו"ד שהופך כל אבן כדי למצוא פתרון לסבלו של אדם. קיבלתי ממנו שיחות טלפון מאוחר בלילה, בסופי שבוע, הכל כדי להצליח בתיק. גיל תמיד היה מוכן לעשות את הצעד הנוסף כדי לעזור.

גיל היה עורך דין מעולה, אבל גם אדם מיוחד במינו.

לא רק מישהו שאתה לא רוצה להופיע מולו, אלא מישהו שאתה רוצה שיופיע לצידיך.

יהי זכרו ברוך.

עו"ד אריה אגולסקי

בית משפט השלום בתל אביב-יפו

השופט גיא הימן

י"ט בשבט, תשע"ה

8 בפברואר, 2015

לכבוד

משרד עורכי-הדין רוה-ואראס

בית אמות משפט

שדרות שאול המלך 8

תל אביב-יפו 6473307

לבני משפחתו של עו"ד גיל רוה, ולעו"ד עידו ואראס שלום,

בצער עמוק שמעתי הבוקר על פטירתו של עורך-הדין גיל רוה. עו"ד רוה הופיע בפני מספר רב של פעמים. בכל הופעותיו, גם באלו שבהן עמד על דעתו באופן נחרץ, הייתה התנהלותו נעימה ומתונה. לעולם הפגין יחס מכבד כלפי בית המשפט וכלפי הצד-שכנגד, גם כשהמחלוקת לא הייתה פשוטה והדברים טעונים.

המאמץ שהשקיע בעמידה על זכויותיהם של שולחיו, אשר מצאו את עצמם בסיטואציה לא פשוטה בעומדם בפניה של ערכאת-השיפוט, ניכר היטב. דומה היה כי הוא לא הותיר אבן שלא הפך, בנסיון להביא בפניו של בית-המשפט את עמדתם המשפטית ואת טענותיהם להגנה. עבודתו מטעם הסנגוריה הציבורית הייתה לא רק עבודה של פרקליט המייצג לקוחות, כי אם שליחות של ממש.

צר לי על כל רגע שלא עלה בידו להקדיש לכם, בני משפחתו וחבריו, בשל עבודתו המקצועית. אם מצויה נחמה, הרי היא במה שהספיק ובתחושת הגאווה שראויים אתם לחוש לנוכח עשייתו המשפטית.

אתם במחשבותי.

בכבוד רב,

גיא הימן

מכתבי תנחומים

שרת גייו באמצע נפסקה

מיכל חברה יקרה שלנו,

"אין לי נחמה" – כך כתבת ואמרת הלומת יגון ועצב. בשלוש מילים זיקקת וגיבשת את התמצית, את המהות, את מלוא תחושות הכאב והאבל שלך על מותו של בנך הבכור גיל.

בחודשים ובשבועות האחרונים לחייו של גיל עשית הכל על מנת לנסות ולהציל אותו ולהקל על ייסוריו. נאחזת בכל שביב של תקווה, בדקת כל אפשרות, כל דרך והקדשת את כל עיתותיך לגיל. כמו "ידישע מאמע" רצת באש ובמים למען ילדך, בארץ וברחבי תבל.

גיל בנך, גיל בן הזוג של קרן, גיל האב המסור לשלושת ילדיו, גיל איש רעים להתרועע, גיל שזכה בחברים נאמנים שלא עזבו אותו עד הרגע האחרון, גיל עורך הדין, גיל איש המקצוע המעולה, גיל שלקוחות ובעלי פלוגתא כאחד גומרים עליו את ההלל.

עליו נאמר:

"היה איש - וראו: איננו עוז.
קודם זמנו את האיש הזה,
ושרת גייו באמצע נפסקה...
וגילו מאוז מאוז הכאב."

(“אחרי מותי סיפדו לי ככה” מאת ח.נ. ביאליק)

גיל איננו, והותיר חלל ענק בלבך. ובכל זאת:

"השמש רוצה לצרוח כהירה כמאז/ו כמו צבר לא ארע
כמשך האולה/ו רק אתי פקד האסון, רק אתי/ו אך השמש
הולקת אורה אכזא/ו או גטמון את האלה שמוק במוקד/ו
טבאהו בצוהר, באור גמיז הצופה/ו באוהאי כוכב ככה/ו
אך בעולם אור שמוג צר"ג"

(מתוך "על מות הילדים" מאת גוסטב מאהלר).

גיל ז"ל היה אדם יחיד ומיוחד, ועל שכמותו נאמר "חבל על דאבדין ואינם משתכחין",

מיכל יקירתי, חזקי ואמצי, עוד נכוננו לך עלילות, עוד תרווי נחת מילדיך ומנכדיך.

מחבקים ואוהבים,

חנה ויהודה שנהב

ניסן תשע"ה

אכס ויפה גואר

מיכל יקירתי,

לצערי לא הכרתי את גיל באופן אישי, אך הספקתי לשמוע אודותיו, לא רק ממך אלא גם מבתי, דפנה, שהיתה בת כיתתו בתיכון ברמת השרון.

לצערי - משום שרק במותו התגלה לי איזה אדם נפלא ויקר היה. כשגיל חלה, דיברתי עליו עם דפנה והיא זכרה וסיפרה שהוא היה אחד הילדים המקובלים והאהובים ביותר בכיתה, יפה תואר וחכם. הוא גם התגלה כנער טוב לב, רגיש לזולת ואהוב על הכל. התנהגות כזו אינה מובנת מאליה בגיל הזה.

נוכחתי בחן הרב שלו גם בהזדמנות אחרת, לפני מספר שנים, כאשר פגשתי בו במסיבת יום ההולדת שלך. דברי הברכה החמים והנרגשים שכתב לך המסו את ליבותינו.

לפני מספר חודשים סיפרת לכמה חברות, ואני ביניהן, על האסון הנורא שנפל עליך ועל כל המשפחה - מחלתו חשוכת המרפא. מאותו רגע ראיתי את המסירות הגדולה שלך והתמיכה הבלתי נגמרת בו ובמשפחתו.

יהי זכרו ברוך והלוואי ואת ומשפחתו תמצאו נחמה.

אילנה בן דב

אוהב אדם, נדיב ומקצוען

מיכל יקרה,

הידיעה על מחלתו של גיל נפלה על כולנו כרעם ביום בהיר. שירת חייו נקטעה באיבה ואנו מבכים מרה את האבדה הגדולה.

אני יודעת שגיל הספיק הרבה בחייו הקצרים. היה בעל ואיש משפחה מסור, אוהב אדם, נדיב ומקצוען, בר אוריין, ענו וצנוע שעזר לכל אדם במצוקה. הוא היה חבר טוב ואהוב על כולם, דמות מופת למשפחתך ולכל מי שהכירו.

מרגע שהתגלתה המחלה הנוראה ניהלת מאבק עיקש נגד רוע הגזרה. היית אתי בקשר כמעט יומימי וראיתי איך ניסית בכל דרך אפשרית לעזור, להקל על סבלו, לחזק אותו ולהיות משענת ככל שהדבר ניתן.

אין בעולם סבל גדול יותר מאשר סבלה של אם הרואה את בנה יקירה, אהובה, דועך מול עיניה וקצרה ידה מלהושיע. נסעת איתו עד טייוואן הרחוקה, נאחזת בכל שביב תקווה, אבל הגורל האכזר היכה והפריד ביניכם.

נזכור תמיד את גיל, מחייך, בטוח בעצמו, מצליחן שאינו מוותר עד הסוף הבלתי נמנע.

יהי זכרו ברוך

דיתה ודדי גורביץ

פיראט הנהג

מיכל חברתי היקרה,

שמעתי ממך על גיל פעמים רבות, אך פגשתי אותו פעמים ספורות בלבד. פעם אחת זכורה לי, כאשר פגשתי אותך בביתו ומייד הבחנתי בעין הטובה שלו לחפצים מיוחדים. לצערי, רק במותו נחשפתי לתכונותיו האישיות הנאצלות ולדרך המעשים הטובים שהיתה צוואתו האחרונה.

עוד לפני שחלה במחלתו הסופנית, ידעתי על מאמציך הרבים ודאגתך העמוקה לבריאותו כאשר ניסית, ללא הצלחה, למצוא דרך שתגרום לו להפסיק לעשן. רצית להאמין כי הקשר האמיץ ביניכם יביא אותו לשמור על בריאותו.

מחלתו של גיל כמעט מוטטה אותך נפשית. ניסית בכל דרך למצוא ארוכה למכאוביו וייסוריו וכמו בסיפור "פרח לב הזהב" היית מוכנה להקריב הכל כדי להצילו.

נסעת עמו למרחקים, עד טיוואן הגעת. ביקרת בביתו יום יום, הבאת מתבשיליך לו ולמשפחתו ורצית, כל כך רצית, להקל עליו ועל הסובבים אותו, אבל הגורל רצה אחרת.

יקירתי, אני מקווה שלא תדעי עוד צער ודאבה. אני בטוחה שבניך גאים באם מסורה שכמוך. הם בידיים בטוחות.

אוהבת אותך

עדנה נחתומי

רובוטים

בובות מיני ממונעות

גביעי גלידה של פעם

עין טובה אפצ'יס מילואים

נבריאול נרסיה מרקס

מכתב פרידה

צוראתו הרוחנית של מרקס שנכתבה שנים ספורות לפני מותו, מעט לפני שאיבד את צלילתו

לא יקרה לי מעט שפשוט אדון בתוך הארץ, כמכתב העיני כבר לא אחזק בחיים. אילו הייתי יודע שהיית תמיד תהיה תהיה האחרונה שבה אראה אותך ישי, הייתי מוזק איתך בחזקה ונמצלל להלחמה שאוכל להיות שובך בפניך. אילו הייתי יודע שאולי הם דגמי האחרונים לדאונק, הייתי אומר "אני נהגם שותף" בקי לחנה, במצולות, שיה כבו ידוע לו. העלד קיים הפחה, והחיים עת נים לנו הורמנת נוספת כדי לעשות את הדברים היפים, אבל מהלכה שאני עומד להגם הקאפל בה טלמאר לנו הייתי דוגה לחיה לו עד מהל אני אהב אותך, ושללולס לא אשכחך, הבה לא נה בשם לייך אצת צמיר או זקן העם יכולה להיות בשם לאחלונה שרתחה את אהוביך בגלל הנהגה החלה יתה, אשה היית, כי אים היתה לעולם ליי ישי, מרדכי תמחם על היום שבו לא הקדשית ימן ליתנה, ליתנה, לשיקה והיית עמוק מכדי להצמיד להם בשעה אחרונה. שטור פת דעכין קרוב, תחשף פאנונים עד שנה אמה לקוק המם, תאבה ותחזיקם טוב אליהם, הקדיש יעך להנד לחם" או "במצולת", "ליל לחם", "במצולת", "תחלה" וכל אופן בלית החתמה שאחם מוכה צף אחר לל יחנה אותך בשל בחשבוניך הוסתרות קאש פני לחים את הסכה את הנוסחה למכא אותך תראה לחיך ולשכוכך ער מהל הם חשוכים לו.

אילו לדעך אלהים היה עומה בי אגוד מר בת סמואל וישי, היתה נהפיק לי בטחנה עוד מים חיים, הייתי מצלל זמן זה עד ספת ערליחה יבול, יתכן שלא הייתי אומר כל מה שאני חושב, אבל מרדמח הייתי העטב ליי כל מה שאני אצנה הייתי צריך את הכולים לא להי שמים, וכל מה שרובם, תחתי יען מעט, חולם יתנה שני זקין טלל כל דקה שאני מצמצים עניים אור הפלחים עם עניות על את, הייתי פתחל במלמחה שפחם האחרים מצורה, הייתי פאליור צופן שרתחיים יתנים.

הייתי כדביל לעצמים עד בטחם שרשים מדי אפך שחם ספקיכים להחמה מחדקתום בלי לזכת שמוקפים כדון שפסיליים להתאהבו לילד הייתי נתון במלים, ואלל קטמנה ויחיל לנסח מרדמה לעבר ללוח ולרים הייתי בלתי עמומה לא פליע עם הוקנה אלא ישו שלפלה היתה דבי דים למדתי אבם, האצמטם, גדולתי אכל העולם יוצרה לחימה על פקת הידי בלי להיות שרתחמו האכזרי טפון מצודתהעלילה במלמה תהי ללך דתי שפשותוק הונם ביחד פאום הוראציה את מצבו אבתי הוא שחוק אולי לחנה, לכותי שלמחם יש זכות להיות כלמי נוקת בחולת וק נאשר הוא כוכה לעורו להחזקתם כל ער הורחד בדים הצולתו ללנד אבם, אבל פאמת - הם

